

முழுக்ஷுப்படி .

த் வ ய ப் ர க ர ண ம்

வ்யாக்யாந அவதாரிகை.

ப்ரதமரஹஸ்யமான திருமந்தரத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம், அதில் மத்பமபதத்தாலும் த்ருதீய பதத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட உபாயோபேயங்களை 1. விஸ்தமக ப்ரதிபாதியாநின்றன த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

‘முன்பு அருளிச்செய்த 2. மூன்றுப்ரபந்தங்களிலும் 3. திருமந்த்ரநந்தரம் சரமஸ்ஸோகத்தை அருளிச்செய்து பின்பு த்வயத்தை அருளிச்செய்தவர், இப்போது த்வயத்தை முந்தா அருளிச்செய்வான் என்?’ என்னில்,—இரண்டு ப்ரகாரமும் அருளிச்செய்யலா யிருக்கையாலே. ஆச்சான்பிள்ளை 4. சேயர் முதலானாரும், இந்தப்ரகாரமிதே அருளிச்செய்தது.

‘இவ்விரண்டு ப்ரகாரந்தனக்கும் கருத்து என்?’—என்னில், சரமஸ்ஸோகம்முன்கு த்வயத்தைச்சொல்லுகிறது 5 வித்பநுஷ்டாந ரூபங்களாயிருக்கையாலே விதிமுன்கு அநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்கையாலும், 6. திருமந்த்ரம் ப்ராப்யபரமாய் சரமஸ்ஸோகம் ப்ராபகபரமாய் த்வயம் உபயத்தினுடையவும் அநுஷ்டாந

1. திருமந்திரத்தில் மத்தம பதமான நமஃ என்பது, அர்த்தபலத்தாலே உபாயத்தைத் தெரிவிக்கும். திருமந்த்ரத்தின் விவரணமான இந்தத்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்தில் ‘ஸ்ரீமந்நாராயண’ என்கையாலே, அந்த உபாயம் ஸ்ரீவிஸிஷ்டமென்று ஸாப்தமாகத் தெரிவிக்கு மென்க. இங்ஙனமே உபேயம் ஸ்ரீவிஸிஷ்டமென்பதும் உத்தர வாக்யத்தில் ‘ஸ்ரீமதே நாராயண’ என்று இருத்தலால், விசதமாம். 2. மூன்று ப்ரபந்தங்கள்—ஸ்ரீயிப்பதிப்படி, யாத்ருசிகப்படி, பரந்தபடி என்பன. 3. திருமந்த்ரநந்தரம்—திருமந்த்ர அர்த்தத்தை அருளிச்செய்த வநந்தரம்: ‘சரமஸ்ஸோகத்தை’ ‘த்வயத்தை’ என்பவற்றிற்கும் இப்படியே பொருள் காண்க. 4. சேயர்-வாதிசேஸரி அழகிய மணவாளச்சேயர். 5. சரமஸ்ஸோகத்தில் ‘ஸரணம் வ்ராஜ’ என்று விதிக்கையாலும், உபேயத்தில் ‘ஸரணம் ப்ரபத்யே’ என்று அநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகையாலும் ‘சரமஸ்ஸோகம் விதி த்வயம் அநுஷ்டாந ரூபமான தென்பதும் ஏற்படும். 6. ஸ்வரூபத்தின் யாதாத்யஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கு எம்பெருமானுடைய ஸேஷித்வ ஸரணியத்வ ப்ராப்யத்வங்கள் நித்ய ப்ரார்த்தநீயங்களாகையாலே, அவற்றைத் தெரிவிக்குந் திருமந்த்ரம் ப்ராப்யபரமாம்.

ப்ரதிபாதகமாயிருக்கையாலும். 1. த்வயம் முன்னாக சரமஸ்லோகத்தைச் சொல்லுகிறது - திருமந்தரத்தில் மத்யமத்ருதீயபதங்களுக்கு வாக்யத்வயம் விவரணமாய், அது தனக்குச் சரமஸ்லோகத்தில் அர்த்தத்வயம் விவரணமாயிருக்கும் ஆகாரத்தாலே. 2. ஆனபின்பு, இரண்டு ப்ரகாரமும் அதுஸந்திக்கத் தட்டிவிடல். அதில் ஒருப்ரகாரத்தை மூன்று ப்ரபந்தத்திலும் அருளிச்செய்தவராகையாலே, மற்றைப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருமந்தரார்த்தம் அருளிச்செய்த அநந்தரம் தவயார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

அவநாரிகை முற்றிற்று.

அதில் ப்ராதமத்திலே வைஷ்ணவனாயிருப்பானொருவனுக்கு ஸ்வாதிகாரார்த்தமாக அவஸ்யாபேக்ஷிதமாயுள்ளவற்றை, *ஸுக்ரஹமாக அருளிச்செய்கிறார்.

மூ - (ககசு) புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்ச மென்று பற்றுகையும்,

(வ்யா.) 'புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைப வாஸனையோடே விடுகை' என்று தொடங்கி ஒரு சூட்னையாலே. புறம்புண்டான பற்

1. த்வயத்துக்கு முன்னாகச் சரமஸ்லோகத்தைச் சொல்லுவதற்கு இரண்டு காரணங்கள் - விதிருபமான சரமஸ்லோகத்தைச் சொல்லி, அதன் பின்பு அதுஷ்டாந்ருபமான த்வயத்தைச் சொல்லுவதென்பது ஒன்று; ப்ராப்ய ப்ரமண திருமந்தரத்தைச் சொல்லி, ப்ராபகபரமான சரமஸ்லோகத்தை அதன் பின்பு சொல்லி, அவ்விரண்டையும் சொல்வதான த்வயத்தை அதன் பின்பு வைத்த லென்பது - மற்றொன்று. 2. விவரணவிவரணி ஸாவத்தைப் பற்றித் திருமந்தரத்தின் பின் த்வயமும் அதன்பின் சரமஸ்லோகமும் அருளிச் செய்வது.

றுக்களையுடைய வாஸனையோடே நிகை ஆவது - (க0க) “விதாஸு, தாஸு ஞாநா” [பிதரம் மாதரம் தாராந்] இத்யாதிப்படியே, 1. பாஹ்யவிஷய ஸங்கங்களைபடைய மறுவலிடாதபடி ஸ்வாஸநமாக விகை. ‘எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுக்கை’ ஆவது-வே ருன்று 2. தஞ்சமென்கிற கினைவு கலசாதபடி, நிருபாதிசரகூதனா ஸர்வேஸ்வரனையே தஞ்சமாக ஸ்மிகரிக்கை. இவ்விரண்டு வாக்யத் தாலும், சரமஸ்ஸோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தில் அர்த்தத்தைச் சொல்லு கிற தாகவுமாம். எங்கனே யென்னில்? ‘புறம்புண்டான பற்றுக்களையுடைய’ என்று-‘ஸ்ரவதர்மாந்’ என்கிற பதத்தில் அர்த்தத்தையும், ‘வாஸனையோடே விகையும’ என்று - ‘பரித்யஜ்ய’ என்கிற பதத்தில் அர்த்தத்தையும், ‘எம்பெருமானே’ என்று - ‘மாம்’ என்கிற பதத்தில் அர்த்தத்தையும் ‘ஏ’ என்று ஏவகாரத்தாலே ஏக பதத்தில் அர்த்தத் தையும், ‘தஞ்சம்’ என்கையாலே ‘ஸரண’பதத்தில் அர்த்தத்தையும், ‘பற்றுக்கையும்’ என்று ‘வ்ரஜ’ பதத்தில் அர்த்தத்தையும் அடைவே சொல்லுகையாலே.

மு.-பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும், பேற் றுக்கு த்வரிக்கையும்.

(வ்யா.) பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையாவது - 3. உபாய பஸ்குத்வமும் உத்தேஸ்யதூர்ல்பத்வமும் 4. ஸ்வக்ருததோஷபூஸ்த்வ மும் அடியாக வரும் 5. ஸம்சாத்ரயமுமின்றிக்கே, பலம்தப்பாமல் வித் திக்கு மென்று விஸ்வவித்திருக்கை. பேற்றுக்குத்வரிக்கை யாவது- இப்படி விஸ்வவித்து ‘பேறு வித்தித்தபோது காண்கிறோம்’ என்று இருக்கையன்றிக்கே, * “மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கென் மனமேக

1. பாஹ்ய விஷயஸங்கங்கள்-எம்பெருமானைத் தவிர்த்து வேருன விஷ யங்களிற்பற்றுக்கள். அடைய-எல்லாவற்றையும். மறுவலிடாதபடி - விட்டவற் றில் மறுபடியும் ஸம்பந்தமுண்டாகாதபடி 2. தஞ்சம் - உபாயம். 3. உபாய பஸ்குத்வம் - உபாயம் இலேசானதாக இருக்கை. 4. ஸ்வக்ருததோஷபூயத் த்வம் - தான் செய்த குற்றம் மிகுதியாக இருக்கை. 5. சரம ஸ்ஸோகத் ‘வ்ரஜ’ என்று விதிக்கையாலே, அவனை ஸரணமாக வரிக்கையாகிற எண்ணமே உபாயமாமோ என்று ஒரு சந்தேகம் ஜநிப்பதை, இங் கு பதம் ‘இவ்வெண்ணம் உபாயமாகாது, ஸர்வ ஸத்தனான அவ்வெம்மெ உபாயமென்று தெரிவித்தலால், உபாய பஸ்குத்வம் முதலிய ஸம்ஸ மென்க.

* திருவாய்-க-௩-எ .

மென்னும்” * “தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே, கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ” என்கிறபடியே, 1. க்ரமப்ராப்தி பற்றும் பதறகை. ஆக, 2. இவை இரண்டாலும்—3. உபாய உபேய அதிகார அபேகிதங்களான மஹாவிஸ்வாஸத்தையும், ப்ராப்ய த்வரையையும் சொல்லுகிறது.

மு - இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனாய்க் குணநுபவ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்காகையும், இப்படி யிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஏற்றமறிந்து உகந்திருக்கையும்,

(வ்யா.) இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனாய்க் குணநுபவகைங்கர்யங்களே பொழுதுபோக்காகையாவது-பரமபத்திலேபோய் ஹவததநுபவகைங்கர்யங்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் த்வரை நடவாநிற்கச்செய்தேயும், இஸ்ஸரீரத்தோடே இருக்கும் நாள் † “தானுகந்தவூர்” என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரன் உகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேசங்களிலே ‡ “கண்டியூராகம் மெய்யங்கச்சி பேர்மல்லே” என்று 4. மண்டுகையாகிற ப்ராவண்யத்தையுடையனும், அவ்வோதிவ்யதேசங்களிலே நிற்கிறவனுடைய கல்யாணகுணநுபவமும், அது அடியாகக் கரணதரயத்தாலும் அவன் விஷயத்திற் பண்ணுங் கைங்கர்யமுமே 5. காலக்ஷேபவிஷயமாம்படி யிருக்கை. ‘இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றம் அறிந்து உகந்திருக்கையாவது’ - 6. கீழ்ச்சொன்ன இவ்வாகாரங்களெல்லா முடையராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால், 7. ‘இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்தன்பூதியிலே இங்ஙனையும் சிலருண்டாவதே!’ என்று அவர்கள் வைபவத்தை யறிந்து அவர்களளவில் ப்ரீதியுத்தலு

1. க்ரமப்ராப்தி பற்றுதல் - க்ரமத்திலே மெல்லப் புருஷார்த்தத்தைப் பெறுவோமென்ற கருத்துப் பொருந்தியிருத்தல். 2. இவை இரண்டாலும் - பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும் பேற்றுக்குத்வரிக்கையும் என்கிற இரண்டு வாக்யத்தாலும். 3. உபாய அதிகார அபேகிதம் - மஹாவிஸ்வாஸம்: உபேய அதிகார அபேகிதம் - ப்ராப்யத்வரை. 4. மண்டுகை - பற்றுக்கொள்ளுகை. 5. காலக்ஷேபம் - போதுபோக்கு. 6. கீழ்ச்சொன்ன - ‘புறம்புண்டான’ என்று தொடங்கி இதுவரையிற் சொல்லிய. 7. இந்தளம்-கும்மட்டி.

திருவாய்-சு-க-க-

† திருநெ-சு.

‡ திருக்குறுந்-கசு.

யிருக்கை. கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாம் உண்டானாலும் உண்டாக அரிதாயிருப்ப தொன்றிறே இது.

மு-திருமந்தரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையும், ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையும், ஆசார்யன்பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனும்ப் போருகையும்,

(வ்யா.) திருமந்தரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகை யாவது - மந்தரந்தரங்கலினுடைய அருகே மறந்தும் போகாதே த்யாஜ்யப் உபாதேயுகளைத் தெனிய அறிவிக்குந் திருமந்தரத்திலும் அதின் அர்த்தத்துக்கு விவரணமான த்வயத்திலும் நிஷ்டனாயிருக்கை.

ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கை யாவது - கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரத்தையெல்லாம் உபதேஸத்தாலே தனக்கு உண்டாக்கின ஆசார்ய விஷயத்தில் (க௦உ) “யஸ்யுஷேவ வராஹகீ யயாஷேவ தயா மாரா” [யஸ்ய தேவே பராபக்திர் யதா தேவே ததா குரௌ] என்கிறபடியே ப்ரேமம் அதிஸயித்திருக்கை.

ஆசார்யன்பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனும்ப் போருகையாவது - நித்யஸம்ஸாரியான தன்னை நித்யஸூரிகள் பேற்றுக்கு அர்ஹனும்படி இரும்பைப் பொன்னுக்குவாரைப்போலே திருத்தின ஆசார்யன்பக்கலிலும், 1. அத்வேஷாதிகளை விளைத்துக் கொண்டிவந்து ஆசார்யவிஷயத்தோடே சேர்த்த எம்பெருமான் பக்கலிலும் உபகாரஸம்ருதியுடையனும்ப் போருகை.

மு-ஜ்ஞாநமும் விரக்தியும் ஸாந்தியும் உடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும், வைஷ்ணவாதிக்காரிக்கு அவஸ்யாபேகிதம்.

(வ்யா.) ஜ்ஞாநமும் விரக்தியும் ஸாந்தியு முடையனாயிருக்கும் பரம ஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையாவது-தான் கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குகைக்கு உறுப்பாகவும், கீழ்ச்சொன்ன ஆகா

1. எம் பெருமான் அத்வேஷாதிகளை விளைக்கும் பரகாரத்தை ஸ்ரீவசந பூஷணத்திலே த்ரிபாத^{ஜி} பூதியிலே என்று தொடங்கிவிஸ்தரேண அருளிச் செய்திருத்தல் காண்க.

ரங்கள் தனக்கு 1. வர்த்திக்கைக்கு உறுப்பாகவும் 2. தத்வ யாதாத்
ம்ய ஜ்ஞாநமும் அப்ராப்தவிஷயவிரக்தியும் இவைதா விரண்டும் நமக்
குண்டென்று இறுமாப்பற்றிருக்கையாகிற ஸாந்தியும் உடையனாயிருக்
கும் பரமஸத்த்வவிஷ்டனாயிருப்பான் ஒருபாமவதனோடே கூட வலித்
துப்போருகை.

‘வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவஸ்யாபேக்ஷிதம்’ என்றது - இவை
யித்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பான் ஒரு அதிகாரிக்கு அவஸ்யம்
உண்டாகவேணு மென்கை.

இப்படியிருக்கும் இவனுக்கு அதுஸந்தாந விஷயம் வருத்து அரு
ளிச்செய்கிறார் மேல்

மூ.-(ககஎ) இந்த அதிகாரிக்கு ரஹஸ்யத்ரயமும்
அநுஸந்தேயம்.

(வ்யா.) ‘இந்த’ என்று தொடங்கி. அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன
ஆகாரங்கையுடையனாயிருக்கும் இவ்வதிகாரிக்கு, அந்த ஜ்ஞாநாத்ஷ
டாநங்களுக்கு வர்த்தகமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தாந விஷய
மாகவேணு மென்கை.

இனி, தவயத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் 3. வீறுடைமையை
யறிவிக்கக்காக, ஸாஸ்த்ரம் திருமந்த்ரம் சரமஸ்லோகம் இவற்றிற்
சொல்லுகிற ப்ரகாரங்களை அருளிச் செய்துகொண்டுசென்று, பின்னை
அதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.-(ககஅ) எல்லாப்ரமாணங்களிலும் தேகத்தாலே
பேறென்கிறது; திருமந்த்ரத்தில் ஆத்மாவாலே பே
றென்கிறது; சரமஸ்லோகத்தில் ஈஸ்வரனாலே பேறென்
கிறது; தவயத்தில் பெரியபிராட்டியாலே பேறென்
கிறது.

1. வர்த்திக்கை - வருத்தியாகை. 2. தத்வ யாதாத்மயஜ்ஞாநம் - தத்வ
விஷயத்தில் உண்மையான அறிவு. 3. வீறுடைமை - வேறென்றுக்கு இல்
லாத மேன்மையையுடையதாதல்.

(வ்யா.) 'எல்லா ப்ரமாணங்களிலும்' என்று தொடங்கி. அதாவது - சேதநனுடைய 1. விஸ்ரிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களிலும், ஸாத்நாநுஷ்டாநயோக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. 2. நிஷ்க்ருஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான திருமந்த்ரத்தில், இவன் ஸ்வரக்ஷணத்தில் நின்றும் கைவாங்கிலொழிய ஈஸ்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவி யாமைபாலே, தத்ப்ரவ்ருத்தினிரோதி யான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. ஈஸ்வர ஸ்வாதந்த்ரயத்திலே நோக்கான சரமஸ்லோகத்தில், இவனுடைய ஸ்வீகாரமும் மிகையாம்படி, தானே கைக்கொண்டு, ப்ராப்திப்ரதிபந்தக ஸகல பாபங்களையும் தள்ளிப்போகட்டு, தன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளும் ஈஸ்வரனாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. ஈஸ்வரனுடைய லக்ஷ்மிவிஸ்ரிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்தில், விஸேஷணபூதையான பெரியபிராட்டியாராலே புருஷார்த்தலாபமென்கிற தென்கை.

'உபாயம் ஈஸ்வரனாயிருக்க, இவளாலே பேரூகையாவதென்?' என்கிற ஸங்கையில் அருளிச்செய்கிறார்

மூ.- (ககக) பெரியபிராட்டியாராலே பேரூகையாவது- இவள் புருஷகாரமான லல்லது ஈஸ்வரன் கார்யஞ் செய்பானென்கை.

(வ்யா.) 'பெரிய பிராட்டியாராலே' என்று தொடங்கி. அதாவது - 3. இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திபரிஹாரங்கள் இரண்டும் பண்ணுவான் ஈஸ்வரனேயா! யிருக்கப் பெரியபிராட்டியாராலே இவனுக்குப் பேரூகை ஆகிறது, இவனுடைய அபராதத்தைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகார மானால் ஒழிய, ஈஸ்வரன் இவன்கார்யஞ்செய்யான் என்றபடி என்கை.

கீழ், ஸாமான்யத்திலே வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அபேக்ஷிதங்களிறே சொல்லிற்று ; விஸேஷித்து த்வயத்துக்கு அதிகாரியாமவனுக்கு அபேக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார்

1. விஸ்ரிஷ்டவேஷம் - ஸரீரத்தோடு கூடியுள்ளநிலை. 2. சேதநனுடைய நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷம்-ஸேஷத்வ பாரதந்த்ரயங்கள். 3. இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரங்கள் - இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்ட பரிஹாரம்.

மு.-(க20) த்வயத்துக்கு அதிகாரி-ஆகிஞ்சந்யமும்
அநந்யகதித்வமும் உடையவன்.

(வ்யா.) 'த்வயத்துக்கு' என்று தொடங்கி. அதாவது—ஸித்தோ
பாபவரணப்ரதிபாதகமான த்வயத்துக்கு அதிகாரி (க0௩) “சுகிஹ
நொ஽மதிஃ, க்ஷரெவாவாயஸு-தொரெஸவ” [அகிஞ்சநோகதிஃ
த்வமேவோபாய பூதோமேபவ] (க0௪) “சுகிஹநொ஽நநு
மதிஸூரணு” [அகிஞ்சநோநந்யகதிஸ்ஸரண்ய] என்றும், * “புக
லொன்றில்லா அடியேன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே 1. ஆகிஞ்சந்ய
மும் 2. அநந்யகதித்வமும் ஆகிற இரண்டும் உடையவன் என்கை.

‘இவையிரண்டின் வேஷமுந்தான் எங்ஙனே’? என்ன, அருளிச்
செய்கிறார்

மு.-(க2௧) இவை இரண்டும் ப்ரபந்தபரித்ராணத்
திலே சொன்னோம்.

(வ்யா.) ‘இவையிரண்டும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது—உபா
பாந்தர ராஹித்யமாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தின் வேஷமும், ரக்ஷகாந்தரரா
ஹித்யமாகிற அநந்யகதித்வத்தின் வேஷமும் ப்ரபந்தபரித்ராணமாகிற
ப்ரபந்தத்திலே ஸ-ஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னோம், அதிலே கண்டு
கொள்வது என்கை.

இனி த்வயத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(க22) இதில் முற்கூற்றால் பெரிய பிராட்டி
யாரை முன்னிட்டு ஈஸ்வரன் திருவடிகளை உபாயமாகப்
பற்றுகிறது; பிற்கூற்றால், அச்சேர்த்தியிலே அடிமை
யிரக்கிறது.

(வ்யா.) ‘இதில் முற்கூற்றால்’ என்று தொடங்கி. அதாவது -
இந்தத்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தாலே ‘ஸ்ரீமத்’ என்று பெரியபிராட்டி

1. ஆகிஞ்சந்யம் - உபாபாந்தரம் இல்லாமலிருக்கை. 2. அநந்ய கதித்
வம் - ரக்ஷகாந்தர மில்லாதிருக்கை.

* திருவாய் சு-ய-ய.

யாரை முன்னிட்டு, 'நாராயணசரணேன' என்று ஈஸ்வரன் திருவடி களை 'ஸரணம் ப்ரபதயே' என்று உபாயமாகப் பற்றுகிறது. உத்தரகண்டத்தாலே 'ஸ்ரீமதே' என்று பெரியபிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே, 'நாராயணய' என்கிற சதுர்த்தியாலே கைங்கர்யத்தை அர்த்திக்கிறது என்கை. 'நமஸ்ஸு' கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதகமாகையாலே, அடிமையை இரக்கிறது என்ற இதிலே அந்தர்ப்பூதம்.

இனி ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ஸ்ரீமத்பதார்த்தம் அருளிச்செய்ய உபக்ரமிக்கிறார்

மூ.—(கஉ௩) ஸ்ரீ என்று பெரிய பிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்.

(வ்யா.)—‘ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்’ என்று. ஸ்ரீஸப்தம் ஸம்பதாதிகளுக்கும் வாசகமாக லோகத்திலே 1. நடந்துபோரக் கரண்கையாலே, அத்தைவ்யாவர்த்திக்கைக்காக ‘ஸ்ரீ’ என்கிற இது பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்’ என்கிறார். ஆகையிதே, * “லக்ஷ்மீஹபத்மாலயா பத்மா கமலா ஸ்ரீர்ஹரிப்ரியா” என்று, திருநாமங்களோடே ஸஹபடிதமாயிற்று. இதுதான் எல்லாத் திருநாமங்கள்போலன்றிக்கே, (க௦௫) “ஸ்ரீ ரி தி ப்ர ய 2௦௦ நா 2௦ லக்ஷ்மா” [ஸ்ரீரிதிப்ரதம்நாம லக்ஷ்மயா] என்கிறபடியே, இவளுக்கு 2. ப்ரதமாபிதாநமாயிருக்கும். (க௦௬) “கஜதிஹவதொ நாராயணஸ்ய ப்ரயோலியாநடி” [அஇதிபகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாநம்] என்று அகாரம் ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரதமாபிதாநமானுத் போலே யாயிற்று, இவளுக்கும் ப்ரதமாபிதாநமாயிருக்கும்படி. அது, அவனுடைய ரக்ஷகதவத்துக்கு 3. ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும்; இது, இவளுடைய புருஷகாரதவத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும்.

1. நடந்து போருதல் - வழங்குதல். 2. ப்ரதமாபிதாநம் - முதன்மையான பெயர். 3. ஏகாந்தமான - அவஸ்பம் வேண்டிய.

* அமர-நிக-கா - க, க - வ, ஸ்லோ-2௭.

இனி, இந்த ஸ்ரீஸப்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகப் பாதமம் இதன்மேல் வந்த வ்யுத்தத்திதவயத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(க௨௪) ஸ்ரீயதே, ஸ்ரீயதே.

(வ்யா.)—‘ஸ்ரீயதே, ஸ்ரீயதே’ என்று, அதாவது - * “ஸ்ரீஞ்ஸேவாயாம்” என்கிற தாதுவிலே ‘ஸ்ரீயதே’ இதிபூர்வம், ஸ்ரீயதே இதி பூர்வம் என்று வித்தமான கர்மணிவ்யுத்தத்தியையும் கர்த்தரிவ்யுத்தத்தியையும் சொன்னபடி.

இவ்யுத்தத்திதவயத்துக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(க௨௫) இதுக்கு அர்த்தம்-எல்லார்க்கும் இவனைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாய், இவள்தனக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாயிருக்கும் என்று.

(வ்யா.)—‘இதுக்கு அர்த்தம்’ என்று தொடங்கி, அதாவது - இவ்
1. வ்யுத்தத்திக்கும் அர்த்தம் ‘ஸ்ரீயதே’ என்று எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படாநின்றான் என்கையாலே ஸகல சேதநர்க்கும் இவனைப்பற்றித் தங்களுடைய ஸேஷத்வரூப ஸ்வரூப லாபமாய், ‘ஸ்ரீயதே’ என்று ஈஸ்வரனை ஸேவியாநின்றான் என்கையாலே, இவள்தனக்கும் ஈஸ்வரனைப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூபலாபமாயிருக்குமென்று என்கை. இவள்தனக்கு, சேதநவிஷயத்தில் ஸேஷித்வமும் ஈஸ்வரவிஷயத்தில் ஸேஷத்வமும் என்றும் உண்டாயிரே யிருப்பது. ஆகையால், இந்த ஸேவ்யத்வஸேவகத்வங்கள் இரண்டும் இவளுக்கு நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கும்.

‘ஈஸ்வரனுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற ஆகாரத்வயம் உண்டானாற்போலே, இவளுக்கும் 2. புருஷகாரத்வமும் ப்ராப்யத்வமுமாகிற ஆகாரத்வமும் உண்டாகையாலே, இதில் எவ்வாகாரத்தை நினைத்து இவளை 3. இப்போது சொல்லுகிறாள்’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

1. உபயவ்யுத்தத்தி - கர்மணிவ்யுத்தத்தி கர்த்தரிவ்யுத்தத்தி யென்ற இரண்டு வகையான வ்யுத்தத்தி. 2. புருஷகாரத்வம் - கர்த்தரிவ்யுத்தத்தியில் தோன்றும். 3. இப்போது - ஈஸ்வரனை உபாயமாகப்பற்றுகிற இச்சமயத்தில்.

*தா - ப்வாதி.

மு.—(க௨௬) இப்போது இவனைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக.

(வ்யா.)—‘இப்போது இவனைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக’ என்று. ‘புருஷகாரமாக’ என்கையாலே, உபாயவஸ்து விசேஷணமாயிருக்கிற ஆகாரத்தையிட்டு, இவளுக்கும் உபாயத்வத்தில் அந்வயம் சொல்லும் பகூம் கிரஸ்தம்.

‘ஈஸ்வரனுடைய நாராயணத்வப்ரயுக்தமான ஸ்வபாவிக ஸம்பந்தாதி ஜ்ஞாந்ததை யுடையனாய்க் கொண்டு, அவனை ஆஸ்ரயிக்கிற இச்சேதநனுக்கு இவனைப் புருஷகாரமாக முன்னிடவேண்டுகிறது தான்’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(க௨௭) நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தால் சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக.

(வ்யா.) ‘நீரிலே’ என்று தொடங்கி. அதாவது - ஸீதலமான ஜலத்திலே சென்று அணுகவொண்ணாதபடியான நெருப்புக் கிளருமாபோலே, (க௨௭) “ஸுஹ்ருதஸுஹ்ருதாநாடி” [ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதநாம்] (க௨௮) “ஸுஹ்ருதஸுஹ்ருதாநாடி” [ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதநாம்] என்கிறபடியே, 1 ஸர்வபூத ஸுஹ்ருதத்வம் 2 ஸமாஸ்ரயணியத்வே ஸமத்வமாகிற ஸ்வபாவவிசேஷங்களாலே ப்ரஸங்கமாய்க் குளிர்ந்திருக்கிற திருவுள்ளத்திலே (க௨௯) “வாரி வுண்புமலி ஜநே ஹிதஸ்ரோதோவ்ருத்யா பவதிசகதாசித்தலுஷதீ” என்கிறபடியே, சேதநன் 3 தீரக்கழியப்பண்ணின அபராதம் 4 அடியாக (க௩௦) “கூபிவாரி” [கூபிவாரி] “நகூபிவாரி” [நகூபிவாரி] என்னும்படியான சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது (க௩௧) “கிடுகிடு ஹிஷ்டோஷிக உஹஜுகி” [கிடுமேதந் நிர்த

1. ஸர்வபூத ஸுஹ்ருதத்வம் - எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் ஸ்நேஹம் கொண்டிருக்கை. 2. ஸமாஸ்ரயணியத்வே ஸமத்வம் - எல்லாராலும் ஒப்ப ஆஸ்ரயிக்கத் தக்கவனாயிருக்கை. 3. தீரக்கழிய - பூர்ணமாக என்றபடி. 4. அடியாக - காரணமாக.

தோஷஃ இஹஜகதி] இத்தாதிப்படியே தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே அச்சிற்றத்தையாற்றித் தயையை ஜநிப்பிக்கும் இவளுக்காக என்கை. ஆகையாலே, ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கும் அபராதபயத்தாலே 1 புருஷகாரபுரஸ்கரணம் அபேக்ஷித மென்று கருத்து.

2 'இத்தலையிற் கார்யம் ஏறிட்டுக்கொண்டும் அத்தலையை வஸீ கரித்தும் இரண்டு தலையையும் பொருத்துகைக்கு இவள்தான் 3 கண்ணழிவற்ற 4 புருஷகாரமோ?' என்ன, அருளிச்செய்குறார்

மூ.—(கஉஅ) இவள் தாயாய், இவர்கள் க்லேஸம் பொறுக்கமாட்டாதே அவனுக்குப் பத்தியாய், இனிய விஷயமாயிருக்கையாலே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்.

(வ்யா.) 'இவள் தாயாய்' என்று தொடங்கி. அதாவது - (ககஉ), "ஶ்ரோதாவஸுபுரோகாநாம்" [தவம் மாதாஸர்வலோகாநாம்] என்றும், (ககந), "ஶலிஹஜமநோதரம்" [அகிலஜகம்மாதரம்] என்றும் சொல்லுகிறபடியே இச்சேதநர்க்கு இவள் மாதாவாய், * "தந்தம் மக்களமுதுசென்றால் தாய்மாராவார் தரிக்ககில்லார்" என்கிறபடியே அந்த ஸம்பந்தமடியாக இவர்களுடைய க்லேஸங் கண்டால் ஸஹிசக் மாட்டாதே, (ககச) "விஷ்ணுவத்" [விஷ்ணுபத்] என்கிறபடியே அவனுக்குப் பத்தியாய், † "பித்தர் பனிமலர்மேற்பாவைக்கு" என்கிறபடியே அவன் 5 தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன்சொல்வழி நடக்கும்படி 6 அபிமதவிஷயமா யிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகார மென்கை.

1. புருஷகார புரஸ்கரணம் - புருஷகாரத்தை முன்னிடுகை. 2. இத்தலையிற் கார்யம் ஏறிட்டுக்கொண்டும் - சேதநனுடைய காரியத்தைத் தன்மேற்போட்டுக்கொண்டும். அத்தலையை - ஈச்வரனை. 3. கண்ணழிவற்ற - நிர்த்தோஷமான. 4. புரு ஸநோதி - மிகுதியாகத் தருகிறான் என்று புருஷஃ என்பதன் பொருள் : இங்கே, புருஷகாரம்—(ஈச்வரனைச் சேதனன் விஷயத்தில்) மிகுதியாகக் கொடுக்கும்படி செய்பவன். 5. தன் வைலக்ஷண்யத்தை - பிராட்டியான தன்னுடைய விலக்ஷணமான [வேறொருவர்க்கில்லாத] வழுவழுகை. 6. அபிமதவிஷயம் - இஷ்டமான பொருள்.

* பெரியாழ் - உ, உ, ந.

† திருநெடுந் கஅ.

‘எல்லாம் செய்தாலும் 1 நிரங்குஸஸ்வதந்த்ரண ஈஸ்வரன், சேதநருடைய அபராதங்களை 2 நிறுத்து அறுத்துத் தீர்த்துவன் என்று நிற்குமளவில், இவளாலே பொறுப்பிக்கப்போமோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கஉக) திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள், தன் சொல்வழி வருமவனைப்பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிதே.

(வ்யா.)—‘திருவடியை’ என்று தொடங்கி. அதாவது - தன்னைப் பத்துமாஸம் 3 தர்ஜநபர்த்ஸநம். பண்ணின அந்த ராக்ஷஸி களுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு, கித்ரவதம் பண்ண 4 உத்யோகித்து நின்ற 5 சொல்மிறங்களுள் திருவடியையு முட்ட (ககரு) “கஃகூவெசு” [கஃகுப்யேத்] என்றும், (கககூ) “நகஸிஹ்வராயுதி” [நகஸ்கிந்நாபராத்தி] என்றும் இத்தயாதி உபதேசத்தாலே பொறுப்பிக்குமவள், * “மலரான் தனத்துள்ளான்” என்றும், † “மாமலர்மங்கை மணநோக்கமுண்டான்” என்றும், ‡ “அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்கும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்போக்யதையிலே குமிழிநீருண்டு, § “நின்னன்பின் வழி கின்று கிலேபிடித்து எம்பிரா னேக” என்றிறபடியே மாயாம்ருகத்தின் பின்னே போ என்னிலும் 6 விரைவது அறியாதே அதன்பின்னே போம்படி தன்சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்க வல்ல னென்னுமிடம் கிம்புநந்நாயவரித்த மிதே யென்கை. ¶ “செய்தகவினுக் கில்லை கைம்மாறு” என்னுமபடி, இரண்டு தலைக்குந் 7 தலைடுமாருக உபகரித்துத் தன்

1. நிரங்குஸஸ்வதந்த்ரன் - தடைப்படாத ஸ்வாதந்த்ரியமுள்ளவன். 2. நிறுத்து அறுத்துத் தீர்த்துவன் - கணக்கிட்டு அதுபவிக்கச்செய்தே தீர்ப்பென். 3. தர்ஜநம் - மருட்டுகை, பர்த்ஸநம் - பழிக்கை. 4. உத்யோகித்து - பாயத் தவ் கொண்டு. 5. சொல்மிறங்கன் - சொல்ல மீதுந் தன்மையான்: அடங்காத தன்மையுள்ளவனென்றபடி. 6. விரைவது - மேல் நடக்கப்போவது: விரைபவரம். 7. தலைடுமாருக - (ஸ்வரூபஹாநிவராமல்) மாறிமாறி என்றபடி.

* முன்றூந் திரு, வந் - ந.

† பெரிய திரு - அ, கர, க.

‡ திருவாய் - ந, கர, அ.

§ பெரியாழ். தி - ந, கர, எ.

¶ பெரிய திரு - ஓ - அ, உ.

சொல்வழி போகவேண்டும்படியான திருவடியோடே 1 மறுதலிக்கு மவன், * “தான் 2 முயங்கும்” என்னுமபடியான போக்யதைக்குத் தோற்று “எத்தைச் செய்வோம்” என்று 3. தலைதொழி, † “நின் னன்பின்வழிதின்” ‡ “அதனின்பின்னே படர்ந்தான்” என்னும் படி விளைவதறியாதே முறுவலுக்குத் தோற்றுச் சொல்வழிபோமவ னைப் பொறுப்பிக்கு மென்னு மிடஞ் சொல்லவேண்டாவிதே” § என்று இதுதன்னை இவர் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செய்தாரிறே.

ஆக, ஸ்ரீமத்பதத்தில் 4. ப்ரக்ருத்யம்ஸத்தை அருளிச்செய்தார் கீழ்; 5. ப்ரத்யயம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்

மு.—(கந௦) மதுப்பாலே இருவர்சேர்த்தியும் நித்ய மென்கிறது.

(வ்யா.) ‘மதுப்பாலே’ என்று தொடங்கி. அதாவது—இம் மதுப்புத்தான் 6. நித்யயோதேமதுப்பாகையாலே, இத்தால் புருஷசார பூதையான பிராட்டியும் ஈஸ்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போது முண்டு என்னுமிடம் சொல்லுகிற தென்கை.

இந்நித்யயோகத்தை உபபாதிக்கிறார்

மு.—(கநக) இவளோடே கூடியே வஸ்துவினு டைய உண்மை.

(வ்யா.) ‘இவளோடேகூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை’ என்று. அதாவது—(ககஎ) “ஸ்ரீயிவதி நிஹிதஹையபுத்யுநீக கலூர்

1. மறுதலிக்குமவன் - எதிரிபெவன். 2. முயங்கும் - அணைக்கப்பெற்ற. 3. தலைதொழி - கலங்கி. 4. ப்ரக்ருதி - பகுதி; ‘ஸ்ரீ’ என்பது. 5. ப்ரத்யயம் - விருதி; ‘மத்’ என்பது. 6. ‘ஹ-ஓ’ நிநா ப்ரஸாஸாஸா நித்யு யொமெ உதிஸாயநெஸஸஸயநெ உலிலிவகூடியா ஹவனிகிதஸவா உய” என்ற காரிகையால் மதுப்புக்கு ஏழர்த்தமுண்டு என்றும், அதில் நடைய யோகம் என்பது ஒன்று என்றும் ஏற்படும்; நித்யயோகம் எப்போதுமான சேர்க்கை.

* முன்றாத்திரு-அந்-க௦௦. † பெரியதிருமொழி-உ, நு, கூ.

‡ பெரியாழ். திரு-ந, க௦, எ. § அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம்.

நெண்கதாந்: ஸுதரஸுவிவஸுவிவகூணாநந் ஜநாநநநெ
 சுஸாராபிவ:” [புரிய:பதிர் நிகிலஹைப்பரத்யநீககல்யாணைகதாநஸ
 ஸ்வேதரஸஸ்த வஸ்துவிவகூணாநந் ஜநாநநநதைகஸ்வரூபி] என்று
 ஸ்வரூபரூபகமான ஜநாநநந்தாதிகளுக்கு முன்னே புரியப்பதித்
 வத்தைச் சொல்லும்படி அவன் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரதாநநிருப
 கையாயிருக்கையாலே, இவனோடேகூடியே வஸ்துவினுடைய ஸத்
 பாவம் இருப்பது என்கை.

ஆக, 1 ஸ்வரூபாநுபந்தித்வ ப்ரயுக்தமான நித்யயோகத்தை
 அருளிச்செய்தா ராயிற்று.

இனி, இவளுடைய குணப்ரயுக்தமான நித்யயோகத்தை அரு
 ளிச்செய்குரர்

மு.—(ககஉ) ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் சேத
 நனுடைய அபராதத்தையங் கண்டு அகலமாட்டாள்.

(வ்யா.) ‘ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யத்தையும்’ என்று தொடங்கி.
 அதாவது - அபராதங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு, * அறுத்து
 அறுத்துத் தீர்க்கும் ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யத்தையும், (ககஅ) “யஸு
 ஹக மநிபு தாநுஹவெவ்யுநாஸ்ய” [யத்ப்ரஹ்மகல்பநியுதான
 பவேப்யநாஸ்யம்] இத்தபாதிப்படியே காலதத்வமுள்ளதையும்
 அநுபநியாநின்றாலும் 2 சிறிதுவரையிட்டுக் காட்டக் கடவதல்லாத
 படி பண்ணிவைத்த இச்சேதநனுடைய 3 அக்ருத்யகரணத்யபரா
 தத்தையங் கண்டு, “என்னாகப்புகுகிறதோ?” என்னும் பயத்தாலே,
 ஈஸ்வரனைவிட்டு ஒரு சுஷணகாலமும் அகலமாட்டா ளென்கை.

இத்தால், சேதநனுக்குப் பவிக்குமத்தை அருளிச்செய்குரர்

மு.—(ககந) சேதநனுக்கு இவையிரண்டையும்
 நினைத்து அஞ்சவேண்டா.

1. ஸ்வரூப அநுபந்தித்வம் - (ஸ்வரூபநிருபகையாம்படி) ஸ்வரூபத்தோடு
 சேர்ந்திருக்கை. 2. சிறிதுவரையிட்டு - சிறிது குறைந்தவளவு கொண்டு. 3.
 அக்ருத்யகரணம் - செய்யத்தகாத தொழிலை [பாபத்தை]ச் செய்கை.

* நிறுத்தறுத்துத் தீர்க்கும் என்றும் பாடம்.

(வ்யா.) 'சேதநனுக்கு' என்று தொடங்கி. அதாவது-இப்படி இவள் இருந்து நோக்குகையாலே, சேதநனுக்கு, ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யமும் ஸ்வாபராதமுமாகிற இவை இரண்டையும் நினைத்து 'என்னுய் ஊனையப்புகுகிறதோ' என்று அஞ்சவேண்டா என்கை.

இனி, இம்மதுப்பின் தாத்பர்யம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(கருச) இத்தால் - ஆஸ்ரயிக்கைக்கு ருசியே வேண்டுவது, காலம் பார்க்கவேண்டா என்கிறது.

(வ்யா.) 'இத்தால்' என்று தொடங்கி. அதாவது - இப்படி 1. புருஷகார உபாயவஸ்துக்களினுடைய நித்யபோகத்தைப் பரிபாதிக்கிற இம்மதுப்பால், இவ்விஷயத்தை யாஸ்ரயிப்பார்க்கு, ஆஸ்ரயிக்கையில் ருசியே வேண்டுவது, 'இரண்டுதலையும் கூடியிருக்குந் தஸையிலே ஆஸ்ரயிக்கவேணுமே' என்று, ஆஸ்ரயணத்துக்குக் காலம் பார்த்திருக்கவேண்டா வென்கிற தென்கை.

இனி, இவள் புருஷகாரதவத்தின் அவஸ்யாபேக்ஷிதவத்தை அறிவிக்கக்காக, இவள்ஸந்திதிக்கும் அஸந்திதிக்கும் உண்டான வாசியை அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(கருரு) இவள் ஸந்திதியாலே காகம் தலை பெற்றது; அது இல்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்.

(வ்யா.) 'இவள் ஸந்திதியாலே' என்று தொடங்கி. (கருகூ) 'ஹேவ்யாகா ருண்யரூபயா' [தேவ்யாகாருண்யரூபயா] என்கிற படியே, 2. க்ருபைதான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே இருப்பாளாய், ஸ்வதந்த்ரான ஈஸ்வரனுக்கும் ஸ்வாதந்தர்யத்தை யமுக்கி க்ருபையைக் கிளப்புமவளான இவள் ஸந்திதியாலே,

1. புருஷகாரவஸ்து - பிராட்டி; உபாயவஸ்து - ஈஸ்வரன். 2. காருண்யம்-வவ-ரூபம்-யஸ்யாஸோ-காருண்யரூபா என்றும்; காருண்யம் ரூபயதி இதி - 'காருண்யரூபா' என்றும், 'காருண்ய-ரூபா' என்பதற்கு இரண்டு ஸமாஸம் உண்டு: அதன்மேல் த்ருதீயாவிபக்திசேர்த்து காருண்யரூபயா என்று ஆயிற்று. முதல் ஸமாஸத்துக்குப் பொருள் - காருண்யமே ஆகாரமானவ னென்பது: அதை க்ருபைதான் ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலே இருப்பாளாய் என்று விவரிக்கிறார். இரண்டாவது ஸமாஸத்தின் பொருள் - காருண்யத்தைக் கிளப்புவ னென்பது.

அபராதத்தைத் தீரக்கழியச் செய்துப் ப்ரஹ்மா ஸ்கரத்துக்கு இலக்காய்த் தலையறுப்புண்ணத் தேடின காரம் (கஉஉ) “க்யூவ்யாவயபுவாவய” [க்ருபயாபர்யபாலயத்] என்கிறபடியே, க்ருபாவிஷயமாய்த் தலைபெற்றுப் போயிற்று; அப்படியிருக்கிற இவள்ஸந்தி இல்லாமைபாலே போக்கற்றுச் செயல் மாண்டு நின்ற நிலை ஒத்திருக்கச் செய்தேயும், காகத்தோபாதி அபராதம் மின்றிக்கே யிருக்க, ராமஸரத்துக்கு இலக்காய் ராவணன் முடிந்தபோனான் என்கை. ஆகையால், ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு இவள் ஸந்தியே வேணு மென்று கருத்து.

ஆக, ஸ்ரீமத்பதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அந்தரம், நாராயணபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கஉக) புருஷகாரபலத்தாலே ஸ்வாதந்தர்யம் தலைசாய்ந்தால் தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம்.

(வ்யா.) ‘புருஷகாரபலத்தாலே’ என்று தொடங்கி. அதாவது - 1. உபதேஸத்தாலும் அழகாலும் கண்ணழிவற வசிகரித்துக் காரியங் கொள்ளவல்ல 2 புருஷகார பலத்தாலே 3 ஆஸ்ரயணோம்முகனான சேதநன் அநாதிகாலம் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீறி “அங்கிகரியேன்” என்று இருக்கும் ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யம் தலைமடிந்தால் 4 அதன்கீழ் தலையெடுக்கப் பெறாத 5 செறிப்புத் தீர்ந்து தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம் என்கை.

‘அவைதரம் எவை?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கஉ௪) அவையாவன-வாத்ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும், ஸௌஸ்ல்யமும், ஸௌலப்யமும், ஜ்ஞாதமும், ஸக்தியும்.

1. உபதேஸத்தாலே வசிகரிக்கும் வகையை 127-ஆவது சூர்ணமன் வ்யாக்யாந்திற் காணலாம். 2. புருஷகார பலத்தாலே (லக்ஷ்மியின் புருஷகாரம்) தனக்கு ஏற்பட்ட உறுதியினு லென்றபடி. 3. ஆஸ்ரயண உம்முகனான ஈஸ்வரனே ஸரணமாக அடைவதில் ஸம்மதித்துப்போன. 4. அதன்கீழ் ஈஸ்வரன் ஸ்வாதந்தர்யத்தைக் கைக்கொண்டபோது என்றபடி. 5 செறிப்பு - ஸங்கோசம்.

(வ்யா.) 'அவையாவன' என்று தொடங்கி. இவற்றில், 'வாதஸ்யம்' ஆவது - வத்ஸத்தின்பக்கல் தேது இருக்கும் இருப்பு; அதாவது-அதனுடைய தோஷத்தைப் போக்யமாகக் கொள்ளுகையும், சுஹீரத்தைக்கொடுத்த வளர்க்கையும், எதிரிட்டவரைக் கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொண்டு நோக்குகையுமே; அப்படியே, சுஸ்வரனும் தோஷத்தைப் போக்யமாகக்கொண்டு, * "பாலேபோற் சிர்" என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து, (கஉக) "கஃயுஹிநுநத்யுஜேயம்" [கதஞ்சக - நத்யஜேயம்] என்றும், (கஉஉ) "கஃயம் ஸ்வயஜ்ஜதெஹி" [அபயம் ஸர்வ்யுதேப்ப:] என்றும் சொல்லுகிற படியே அதுகூலர் நிமித்தமாகவும் ப்ரதிகூலர் நிமித்தமாகவும் நோக்கும். 'ஸ்வாமித்வம்' ஆவது - இவன் 1 விழுக்குன தஸையிலும் விடாதே நின்று, ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு வேதுவான ஒருபந்தவியேஷம்; அதாகிறது - உடையவனாயிருக்குமிருப்பு; 2. அத்வேஷம்தொடங்கிக் கைக்கர்ய பர்யந்தமாக உண்டான ஸ்வபாவ வியேஷங்கனையெல்லாம் உண்டாக்குகிறது இந்த பந்தவியேஷமடிபாக. 'ஸௌஸீல்யம்' ஆவது - 3 உபயவிபூதியோகத்தாலும், பெரிய பிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியாலும், நிரங்குஸமா யிருக்கிற சுஸ்வரனுடைய மேன்மையையும் தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்து † "அவனெவ்விடத்தான் யானா" என்று 4 பிற்காலியாதபடி எல்லாரோடும் ஒக்க மேல்விழுந்து 5 புரையறக் கலக்கையும், அதுதன்பேறாக இருக்கையும், எதிர்த்தலையில் அபேகையன்றியிலே இருக்கக் கலக்கையும், 'ஸௌஸ்ப்யம்' ஆவது - கண்ணுக்கு விஷய மின்றிக்கே யிருக்கிற தான் கண்ணாலே கண்டு ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி எளியனாயிருக்கை. 'ஜ்ஞாநம்' ஆவது - இச்சேதநனுக்குக் கழிக்கவேண்டும் அறிஷ்டங்களையும் கொடுக்கவேண்டும் இஷ்டங்களையும் நேராக அறிகைக்கு 6. ஈடான 7. ஸ்வவ்யதிரித்த ஸம்ஸ்தபதார்த்தங்களையும் ஒரு

1. விழுகன் - பராமுகன். 2. அத்வேஷம், முதலியவை - அத்வேஷம் ஆபிமுக்யம் மோகேச்சைவைவராக்யப்ராப்திஸ்தாசார்யஸமாஸ்ரயணம் ஸம்யக் ஜ்ஞாநம் ஸாரக்ராஹிதை உசிதஉபாயபரிக்ரஹம் ஸம்ஸாராத் உத்தரணம் யாமபதிராப்தி நிரந்தரபகவத்தைகந்ந்யம் என்பன. 3. உபயவிபூதி யோகம் - நித்யவிபூதி ஸ்வரவிபூதி என்பவற்றில் தனக்குள்ளுள்ள ஸ்வாமித்வமாகிற ஸம்பந்தம். 4. பிற்காலத்தல் - பின்வாங்குதல். 5. புரையற - வேறுபாடு தோற்றமல்; ஸ்வோத்கர்ஷமும் பரிகர்ஷமும் தோற்றாதபடி என்றபடி. 6. சி. சி. ஆன - ஏற்றதான. 7. ஸ்வவ்யதிரித்தம் - தன்னிலும் வேறுகிய.

* பெரியதிருவந் - ௫அ.

† திருவாய் - ௫, க, எ.

காலே 1. அபரோக்ஷிக்கவல்ல அறிவு, 'ஸக்தி' ஆவது - 2. ஹேய-
ரான நித்யஸம்ஸாரிகளை 3 உபாதேயதமரான நித்யஸூரிகளோடு
4 ஒருகோவையாக்கவல்ல 5 அகடிதகடநாஸாமர்த்தம். இவற்றில்
வாத்ஸல்யாதிகள் நாலும் 6 ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யபாதகம்; ஜ்ஞா
நாதிகள் இரண்டும் 7 ஆஸ்ரிதகர்யபாதகம்; * "நிகரில்புகழாய்"
என்று தொடங்கி 8 வாத்ஸல்யாதிகள் நாலையும்மே, ஆஸ்ரயணத்த
க்கு உடலாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. ஜ்ஞாநஸக்திகள் இரண்
டுஞ்சொன்ன இது, 9 ப்ராப்தி 10 பூர்த்திகளுக்கும் உபலக்ஷணம்; கார்ய
கரத்வத்துக்கு அவையும் அபேக்ஷிதங்க ளாகையாலே.

'இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் 11 விநியோகங்கள் எவை?'
என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு—(கநஅ) குற்றங்கண்டு வெருவாமைக்கு வாத்
ஸல்யம்; கார்யஞ்செய்யுமென்று துணிகைக்கு ஸ்வா
மித்வம்; ஸ்வாமித்வங்கண்டு அகலாமைக்கு ஸௌஸீல்
யம்; கண்டு பற்றுக்கைக்கு ஸௌலப்யம்; விரோதியைப்
போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநஸக்திகள்.

(வ்யா.) 'குற்றங்கண்டு' என்று தொடங்கி. அதாவது - 12 ஆஸ்ர
யனோர்முகனான இச்சேதநன், தன்தோஷத்தைப் பார்த்து அஞ்சா
மைக்கு உறுப்பு, தோஷத்தைப் போக்யமாகக் கொள்ளும் வாத்ஸல்

1. அபரோக்ஷிக்கவல்ல - ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணத்தக்க. 2. ஹேயர் - சேர்த்
துக்கொள்ளத் தகாதவர். 3. உபாதேயதமர் - ஏற்றுக்கொள்ளுதற்கு மிகவும்
ஏற்றவர்: மிகவும் உயர்ந்தவ ரென்றபடி. 4. ஒரு கோவை - ஒரு வரிசை.
5. அகடிதகடநா ஸாமர்த்தம் - ஒன்றுசேராதவற்றைச் சேர்க்குந் தன்மை.
6. ஆஸ்ரயணஸௌகர்ய ஆபாதகம் - ஆஸ்ரயிப்பதற்கு ஸௌகர்யத்தைச்
செய்யக்கூடியவை. 7. ஆஸ்ரித கர்ய ஆபாதகம் - அடைந்தவர் காரியத்தைச்
செய்யக்கூடியவை. 8. 'நிகரில் புகழாய்' என்பதனால் வாத்ஸல்யமும், 'உலகம்
மூன்றுடையாய்' என்பதனால் ஸ்வாமித்வமும், 'என்னை யான்வானே' என்பத
னால் ஸௌஸீல்யமும், 'நிகரில்மார்.....திருவேங்கடத்தானே' என்பதனால்
ஸௌலப்யமும் கூறப்பட்டுள்ளன. 9. ப்ராப்தி - ஸம்பந்தம். 10. பூர்த்தி -
எல்லாவற்றாலும் பூர்ணனாயிருக்குந் தன்மை. 11. விநியோகம் - உபயோகம்.
12. ஆஸ்ரயண உந்முகன் - (எம்பெருமானே) ஆஸ்ரயிப்பதில் அதுகூலமுட
மானவன்.

* திருவாய், க-க0-க0.

படியே ஆஸ்திரர் உகத்தது ஒன்றைத் திருமேனியாகக்கொண்டு ஸதா
1. ஸந்திதி பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதார மென்கை.

இதுதன்னை உபபாதிக்கிறார்

மு.—(கச0) இதுதான் பர வ்யூஹ விபவங்கள்
போலன்றிக்கே கண்ணுலே காணலாம்படி இருக்கும்.

(வ்யா.) ‘இதுதான்’ என்று தொடங்கி. அதாவது—இவ்வர்ச்சாவதாரந்தான் 2 தேஸவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாத பரவ்யூஹங்களும், 3 காலவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாதபடி. போன 4 விபவமும் போலன்றிக்கே, 5 ஆஸந்நமாய் 6 அநவரதஸந்திதி பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலே, அநவரதம் கண்ணுலே காணலாம்படி இருக்கு மென்கை.

‘இக்குணங்களெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே காணலாமோ?’
என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கசக) இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெரு
மாள் பக்கவிலே காணலாம்.

(வ்யா.) ‘இவையெல்லாம் நமக்கு நம் பெருமாள் பக்கவிலே
காணலாம்’ என்று. அதாவது—ஸௌகர்யாபாதகமாகவும் கர்யாபாதகமாகவும் சொன்ன இக்குணங்கள் எல்லாம், இவை காண்கையிலே அபேக்ஷையுடைய நமக்கு 7 நம்முடைய பெருமாள் பக்கவிலே காணலாமென்கை.

1. ஸந்திதிபண்ணுதல் - சாந்தித்தியமடைதல். 2. தேஸவிப்ரக்ருஷ்டதை - தேஸம் தூரத்திலிருக்கை. பரத்வத்தோடு எழுந்தருளியிருக்கும் பரமபதமும், ஸங்கர்ஷண பரத்யும் அநிருத்தாதி ஓபமாகிற திருக்கோலங் கொண்ட வ்யூஹ மூர்த்தத்தோடு எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பாற்கடலும் நாம் இந்தஸூரத்தோடு போகமுடியாதபடி வெகுதூரத்தி லுள்ளனவாதல் காண்க. 3. கால விப்ரக்ருஷ்டதை - வெகுக்ராலத்துக்கு முன்னே நிகழ்ந்ததாதல். 4. விபவம் - ராமக்ருஷ்ணாதியவதாரங்கள். 5. ஆஸந்நம் - ஸமீபமான இடத்திலிருப்பது. 6. அநவரதஸந்திதி - எப்போதும் நீங்காத ஸாந்திநியம். 7. நம்பெருமாள் என்றதற்குத் திருவரங்கம் பெரியகோயிலி லெழுந்தருளியுள்ள நம்பெருமானைக் காட்டுவதாக வ்யாக்யானஞ்செய்யாமல், நம்முடைய பெருமாள் என்று காரணக்குறி யாக வ்யாக்யானஞ்செய்தது - வெவ்வேறு தேஸங்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளிய அர்ச்சையிலே சடுபட்டிருப்பார்க்கு அங்கங்குக் காணலாமென்று தெரிவிக்கைக்காக.

பெருமான் பக்கவிலே இக்குணங்களுக்கு ப்ரகாஸகங்களாயுள்ளவற்றைச் சொல்லி, 'இவற்றுடனே நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்' என்கிறார்

மு.—(கசு2) திருக்கையிலேபிடித்த திவ்யாயுதங்களும் வைத்து அஞ்சல் என்ற கையும், கவித்த முடியும், முகமும் முறுவலும், ஆஸநபத்மத்திலே யழுத்தின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்.

(வ்யா.) 'திருக்கையிலே' என்று தொடங்கி, அதாவது—1 கார்யகரத்வ உபயோகியான 2 ஜ்ஞாநஸக்திகளுக்கு ப்ரகாஸகமாம்படி திருக்கைகளிலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸங்க சக்ராதி திவ்யாயுதங்களும், 3 வாத்ஸல்ய ப்ரகாஸகமாம்படி 4 வைத்து அஞ்சலென்ற கையும், ஸ்வாமித்வப்ரகாஸகமாகக் கவித்த முடியும், 5 ஸௌஸ்தீல்யப்ரகாஸகமான முகமும் முறுவலும், அணைவர்க்குந் கண்டு பற்றலாம்படியான ஸௌஸ்ப்ப ப்ரகாஸகமான ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய்க் கொண்டு எழுந்தருளி நிற்கிற நிலையே 6 அநந்யகதிகளான நமக்கு ரக்ஷக மென்கை.

7 உபாய உபேயநிஷ்டர்க்கு அபேகதிமான ஆகாரங்கள் இரண்டும் கீழ்ச்சொன்னபடியே நிற்கிற திருமேனியிலே தோற்றும் என்கிறார்

1. கார்யகரத்வ உபயோகியான - பக்தர்களின் கார்யத்தைச் செய்வதாயிருக்கையில் உபயோகமுள்ளனவான. 2. ஆயுதத்தை யேந்துகை ஸக்திமானுடைய கார்யமாகையாலும், ஆஸநிதருடைய விரோதிகளையறிந்து அவ்விரோதிகளை ஏந்தியஆயுதங்களைக் கொண்டு நிரஸிப்பது ஜ்ஞாநவானுடைய கார்யமாகையாலும், எம்பெருமான் தனது திருக்கையிலேந்திய திவ்யாயுதங்கள் அவனது ஜ்ஞாநஸக்திகளுக்கு ப்ரகாஸகமாகும். 3. எம்பெருமானது அஞ்சலென்று காட்டிகின்ற அபயமுத்திறை சேதநர் தமது தோஷங்களை நினைந்து அகலாமலிருக்கைக்குக் காரணமாகையால், வாத்ஸல்ய ஸலிசகமாகும். 4. வைத்து - ஒருசொல்வியுக்காடி; தனியே பொருளில்லை. 5. ஸௌஸ்தீல்யமாவது - மஹானாயிருப்பவன் மிகவுந் தாழ்ந்தநிலையிலிருப்பாரோடு பேதமின்றிச் சேர்ந்திருக்கை. புன்முறுவலும் மலர்ந்தமுகமும் உண்டாவது இஷ்டர்களைக் காணும்போதே யாதலால், சேதநனை அவ்வெம்பெருமான் காணும்போது அப்பரமனிடத்துத் தோன்றுகின்ற முகவிகாஸமும் மந்தஹாஸமும் அவ்வெம்பெருமானுடைய ஸௌஸ்தீல்யத்தைக் காட்டும். 6. அநந்யகதிகள் - எம்பெருமானைத்தவிர வேறொரு புகலிடமில்லாதவர்கள். 7. உபாய நிஷ்டர்க்கு அபேகதிமான ஆகாரம் - ரக்ஷகத்வம், உபேயநிஷ்டர்க்கு அபேகதிமான ஆகாரம் - போக்யத்வம்.

மு.—(கசந) ரக்ஷதத்வ போக்யத்வங்கள் இரண்மும் திருமேனியிலே தோற்றும்.

(வ்யா.) ‘ரக்ஷதத்வ போக்யத்வங்கள் இரண்டுத் திருமேனியிலே தோற்றும்’ என்று. அதாவது - ரக்ஷணபரிகரமான திவ்யாயுதங்களோடும் ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்த முடியோடும் கூடி யிருக்கையாலே ரக்ஷதத்வம் தோற்றுகையாலும், * “அணியாராழியுஞ் சங்கமு மேந்தும்,” † “முடிச்சோதியா யுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ” என்கிற படியே அவைதானே அழகுக்கு உடலாய் வைத்தஞ்சல் என்ற கையும் முகமும் முறுவலும் ஆஸநபதம்த்திலே அமுத்தின திருவடிகளும் ஒரொன்றே அழகுக்கு எல்லேநிலமா யிருக்கையாலே போக்யத்வம் தோற்றுகையாலும், இரண்டும் திருமேனியிலே ப்ரகாஸிக்கும் என்கை.

ஆக, நாராயணபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, ‘சரணௌ’ என்கிற பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கசச) சரணௌ = திருவடிகளை.

(வ்யா.) ‘சரணௌ = திருவடிகளை’ என்று.

இந்த த்விவசனத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கசரு) இத்தால் - சேர்த்தியழகையும், உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) ‘இத்தால்’ என்று தொடங்கி. அதாவது ‘சரணௌ’ என்று இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற இத்தால், ‡ “இணைத்தாமரையடி” என்கிறபடியே இரண்டிதாமரைப்பூவை 1. நிரைத்துவைத்தாற் போலே யிருக்கிற சேர்த்தி யழகையும் த்விவசனம் இரண்டுக்குமேல்

1. நிரைத்து வைத்தாற்போலே - சேரவைத்தாற்போலே.

* திருவாய். அ, ந, சு.

† திருமொ. - க, அ, ந.

‡ திருவாய் ந, க, க.

மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறது என்கை.

இனி, 1 உபாயத்வ ஏகாந்தமான இதன் குணதீக்யத்தை அருளிச் செய்கிறார்

மு.—(கசக) பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது, திண்கழலாயிருக்கும்.

(வ்யா.) ‘பிராட்டியும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது—பூநீமத் பதத்திலே புருஷகாரபூதையாகச்சொன்ன பிராட்டியும் அவள்தானே * 2 “சிதகுரைக்கிலும் என்னடியார் அதுசெய்யார்” என்னும்படி 3 நாராயணபதத்திற் சொன்ன குணவிபரிஷ்டனான அவனும் கைவிடிலும், திருவடிகள் தன் 4 வைலகூண்யத்தாலே 5 துவக்கிக்கொள்ளுகையாலே கைவிடாது, † “வண்புகழ்நாரணன் திண்கழல்” என்கிறபடியே பற்றினுரை நமுவவிடாத திண்மையையுடைத்தாயிருக்கும் என்கை.

இந்தக் குணதீக்யத்தைப்பற்றவும் அன்றிக்கே, இவன் தன் ஸ்வரூபாதுகுணமும் திருவடிகளிலே இழிகை யென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கசஎ) ஸேஷிபக்கல் ஸேஷபுதன் இழியும் துறை, ப்ரஜை முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே.

(வ்யா.) ‘ஸேஷிபக்கல்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - ஸேஷிபக்கல் ஆஸ்ரயிக்க இழியும் ஸேஷபுதன் தன் ஸ்வரூபாதுகுணமாக இழியுந் துறை திருவடிகள்; 6 ஸ்தநந்தயப்ரஜை தாயிலுடைய அவயவ மெல்லாங் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய்வைக்குமா போலே யென்கை.

1. உபாயத்வ ஏகாந்தமான-உபாயமாயிருப்பதற்கு அவஸ்யம் வேண்டிய.
2. சிதகு - தோஷம். 3. நாராயணபதத்திற் சொன்ன குணம் - வாத்ஸல்யாதிகள். 4. வைலகூண்யத்தாலே - அழகாலே. 5. துவக்கிக்கொள்ளுகையாலே-அப்பாற் போகவொட்டாதபடி கட்டுப்படுத்துகையாலே. 6. ஸ்தநந்தயப்ரஜை:- முலைப்பாலுண்ணுங்குழந்தை.

* பெரியாழ் - திருமொ-ச, கூ, 2. † திருவாய் - ச, 2, 30.

“திருவடிகளைச் சொன்ன இது - திருமேனிக்கு உபலக்ஷணம்” என் கிரூர், மேல்

மூ.—(கசுஅ) இத்தால், பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய்க் குணப்ரகாஸகமுமாய் ஸிஸுபாலனையும் அகப்படத் திருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளுந் திருமேனியை நினைக்கிறது.

(வ்யா.) ‘இத்தால்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - ‘சரணென’ என்று 1 விக்ரஹ ஏகதேஸமான திருவடிகளைச் சொன்ன இத்தால் * “திருவிருந்த மார்வன்” என்னும்படி பூர்வதத்திற் சொன்ன புருஷகார பூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயணபதத்திற் சொன்ன குணங்களுக்குப் ப்ரகாஸகமாய், † “பல பல 2 நாமஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்” என்கிறபடியே 3 ப்ரத்வேஷ பரனாய் 4 நிந்தோக்திகளைப் பண்ணித் திரிந்த ஸிஸுபாலனையும் உட்பட † 5 “அவ வலைமை தவிர்த்த அழகன்” என்கிறபடியே தன்னழகாலே 6 த்வேஷாதிகள் போட்படி 7 திருத்தி † 8 “திருவடி தாட்பாலடைந்த” என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தை யுடைத்தான 9 திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தை நினைக்கிறது என்கை.

அருந்தரம், ஸரணபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிரூர்

மூ.—(கசுக) ஸர்ணம் = இஷ்டப்ரபந்திக்கும் அறிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக.

1. விக்ரஹஏகதேசமான - திருமேனிக்குள் ஒரு பகுதியான. 2. நாமம் - நிந்தை. 3. ப்ரத்வேஷபரனாய் - மிக்கத்வேஷத்தைப் பாராட்டிவனாய். 4. நிந்தோக்திகள் - பழிச்சொற்கள், பண்ணி - சொல்லி. 5. அவவலைமை - வாய்வந்தபடி பிதற்றுமை. 6. த்வேஷாதிகள் என்ற விடத்தில் ஆதிசப்தார்த்தமாகப் பழிச்சொற்களைக் கொள்க. 7. திருத்தி - திருந்தச்செய்து. 8. திருவடிதாட்பால் - திருவடியென்று சொல்லப்படுகின்ற இடத்தில். 9. திவ்யமங்கள் விக்ரஹம் - பரமபதத்திலுள்ள பஞ்சோபநிஷம்மயமாய் ஹேயப்ரத்யக்ஷமான திருமேனி.

* மூன்றாந்திருவந் - ருள. † பெரியாழ். ச-ந-ரு.

‡ திருவாய் - எ, ரு, ந.

(வ்யா.) 'ஸரணம்' என்று தோடங்கி. அதாவது - (கஉச)
 --உவாபெழுவாக்கித் தோஸ்யஸரணநித்யம் வதக்தெவாபீ
 தடுஹஷஃ உவாபாபெயுகுவாஹுஃ" [உபாயே க்ருஹாக்கித்
 ரோஸ் ஸப்தஸ்ஸரண மித்யம்--வர்த்ததேஸாம்பரதஞ்சைஷஃ உபா
 யார்த்தைகவாசகி] என்கிறபடியே ஸரணஸப்தம் ரக்ஷிதாவுக்கும்
 க்ருஹத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வாசகமே யாகிலும், இவ்விடத்
 தில் உபாயத்துக்கே வாசகமாகையாலும், 1 உபாய க்ருத்பம் இஷ்டா
 நிஷ்டப்ராப்தி பரிஹார கரணமாகையாலும், இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநி
 ஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று இப்பதத்துக்கு
 அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். இஷ்டா நிஷ்டங்கள்தாம் இன்னவை
 யென்னுமத்தைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார்.
 ஸ்ரீயுபதிப்படியிலும் "அநிஷ்டமாகிறது - அவித்யையும், அவித்யா
 காரியமான ராகத்வேஷங்களும், புண்ய பாப ரூபமான கர்மங்
 களும், 2 தேவாதி சதூர்வித ஸரீரங்களும், 3 ஆத்மாத்மிகாதி துஃக
 பரம்பரைகளும்; இஷ்டமாகிறது - 4 அர்ச்சிராதி மார்க்க கமநுமும்,

1. உபாய க்ருத்யம் - உபாயமாயிருப்பதன் தொழில். இஷ்ட அநிஷ்ட
 ப்ராப்தி பரிஹார கரணம் - இஷ்டத்தை யடைவீத்தற்குச் சாதனமாவதும், அநி
 ஷ்டத்தைத் தடுப்பதற்குச் சாதனமாவதும். 2. தேவாதி சதூர்வித ஸரீரங்கள் -
 தேவ திரியம் முதலிய ஸ்தாவர ஸரீரங்கள். 3. ஆத்மாத்மிகாதி துஃக பரம்ப
 ரைகள் - ஆந்மாத்மிக ஆந்தைவிக ஆதிபௌதிகங்கள். 4. எம்பெருமானது
 பரமக்ருபையாலே மோகூத்தைப்பெறும் ஆத்மாக்கள் இந்த ஸ்தூலதேஹத்தி
 லிருந்து எழுந்து ஸுலக்ஷ்மஸரீரத்தைப் பரிக்ரஹித்து, ஸுலக்ஷ்மரணத்தைப்
 பற்றிக்கொண்டு முதலில் அர்ச்சிஸஸையும், பின்பு அஹஸஸையும் ஸூக்ஷ்
 மக்ஷ்மபிமாந்யையும் உத்தராயணபிமாந்யையும் ஸம்வத்ஸராபிமாந்யையும் வாயு
 ஸையும் முறையே கிட்டி அவர்கள் வழிநடத்த, பிறகு ஸுலக்ஷ்மரணத்தைப்
 பேதித்துக்கொண்டுபோய்ச் சந்திரனைக்கிட்டி அவன்மகனரவிக்க, அமராவணைக்
 கிட்டி அவன் வழிநடத்த, பின்பு வருணனையும் இந்திரனையும் ப்ரஜாபதியை
 யும் முறையேகிட்டி அவர்கள் லோகங்களையும் கடந்து, இவ்வண்டத்தையும் இவ்
 வண்டத்தைச் சுற்றியுள்ள எழுவரணங்களையும் மூலப்ரக்ருதியையும் கடந்து
 விரைஜையையடைந்து மூழ்கித் தாம் கொண்டிருந்த ஸுலக்ஷ்ம ஸரீரமும் கழி
 ந்து, அந்தநதியின் கரையிலுள்ள அமரவனுடைய கரஸ்ப்ரஸத்தாலே பஞ்
 சோபகீஷ்ந்மயமான திவ்யஸரீரத்தை யடைந்தபின்பே புநராவுருத்தியில்
 லாத பரமபதத்தைப்பெறுவார்களென்று காந்தோத்யம் முதலியவற்றிற் கொல்
 லுதலால், முத்தனயப் போகும்வன் ப்ராணோத்தக்ரமணத்துக்குப் பின்பு போகும்
 உரக்கம் அர்ச்சிராதிமார்க்கம் எனப்படும். இந்த மார்க்கத்திற்கு அர்ச்சிஸ் என்ற
 தேவதை முதலாகுதல் காரணம்.

பரமபதப்ராப்தியும், பரமாத்மதர்ஸநமும், குணதுபவகைங்கர்யங்கனும்” என்று ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார்; ஆகையால், இவ்விடத்திலும் அவை 1 வக்தவ்யங்கள்.

2. கீழ் நிர்த்தேஸித்த வஸ்துவை உபாயமாகச் சொன்னதன் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்

மூ—(கரு0) இத்தால், ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகம் என்கிறது.

(வ்யா.) ‘இத்தால், ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகம் என்கிறது’ என்று. அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன விஷயத்தை உபாயமாகச் சொல்லுகிற இத்தால் ப்ராப்ய வஸ்து தானே ப்ராபகம் என்னுமிடஞ் சொல்லுகிறது என்கை.

கீழ், ‘ப்ராப்யப்ரஸங்கம் உண்டோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ—(கருக) கீழ்ச்சொன்னமூன்றும் ப்ராப்யமிதே.

(வ்யா.) ‘கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிதே’ என்று. அதாவது - 3 ஸமஸ்தபதமான பூர்வபதத்திற்குச் சொன்ன லக்ஷ்மீவிரிஷ்டத்வமும், கல்யாணகுண 4 யோகமும், 5 திவ்யமங்கன விக்ரஹோபேதத்வமும் ஆகிற மூன்றும், (கஉரு) 6. “ஸ்ரியாஸாயபு - சூடுஸு”

1. வக்தவ்யங்கள் - சொல்லிக்கொள்ளத் தக்கவை. 2. கீழ் - நிர்த்தேஸித்த வஸ்து - ஸ்ரியபதிபாய் - ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தகனயத் திவ்யமங்கன விக்ரஹத்தோடு கூடினவனாக ‘ஸ்ரீமந் நாராயண சரணே’ என்று கீழே கூறிய தொடரிலே ஏற்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணன். 3. ஸமஸ்தபதமான - ஒரேதொடரான. பூர்வபதம் - ஸ்ரீமந்நாராயண சரணே என்பது. ஸ்ரீமத் பதத்தால் லக்ஷ்மீவிரிஷ்டத்வமும், நாராயணபதத்தால் கல்யாணகுணயோகமும், சரணபதத்தால் திவ்யமங்கன விக்ரஹ உபேதத்வமும், கூறப்பட்டன. 4. யோகம் - சேர்க்கை. 5. திவ்யம் - ப்ரக்ருதிசம்பந்தமற்றது. பஞ்சோபநிஷ்டந்மயமான தென்றபடி, மங்களம் - ஸாபாஸ்பதமானது. விக்ரஹம் - திருமேனி. உபேதத்வம் - கூடியிருக்கை. 6. லக்ஷ்மீவிரிஷ்டன் ப்ராப்யனென்பதற்கு ப்ரமாணம் “ஸ்ரியாஸாயாத்ம் - ஆஸ்தே” என்பது. கல்யாணகுணம் ப்ராப்ய மென்பதற்கு ப்ரமாணம் - “ஸ்ரவந் காமாந் அஸ்துதே” என்பது. திவ்யமங்கனவிக்ரஹம் ப்ராப்ய மென்பதற்கு ப்ரமாணம் - “ஸதாபஸ்யந்தி” என்பது.

[ஸ்ரீயானார்தம் - ஆஸ்தே] (கஉசு) “ஸவபாஜாநாநு-சுஸு-தெ”
[ஸ்ரீவாந்காமார் - அஸ்தே] (கஉஎ) “ஸவபாஜாநாநு” [வதாப
ய்யந்தி] என்று இவனுக்கு அதுபவவிஷயமாகச் சொல்லப்படுகிறவை
யாகையாலே ப்ராப்யமிதே யென்கை.

‘ஆனால், 1 இத்தை உபாயமாக்குகிறதுதான் என்?’ என்ன,
அருளிச்செய்குரர்

மு.—(கருஉ) இவன் செயலறுதியாலே உபாயமாக்கு
குகிருனித்தனை.

(வ்யா.) ‘இவன் 2 செயல் அறுதியாலே உபாயமாக்குகிறு நிக்
தனை’ என்று. அதாவது - 3 அகிஞ்சநன் அநந்கதியாயிருக்கிற
இவன் 4 தன்செயல்மாட்சியாலே போக்யமான பாலே மருந்தாக்கு
வாரைப்போலே, ப்ராப்யமானதுதன்னையே ப்ராபகமாக்குகிருனித்
தனை யென்கை.

இதுதன்னாலே இவ்வுபாயத்துக்கு ஓரதீஸயம் சொல்லுகிறது என்
கிருர்

மு.—(கருங) “சரணௌ ஸரணம்” என்கையாலே,
உபாயாந்தர வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் என்கிறது.

(வ்யா.) ‘சரணௌ ஸரணம் என்கையாலே’ என்று தொடங்கி,
அதாவது - ‘சரணௌ ஸரணம்’ என்று ப்ராப்யவஸ்துதன்னையே ப்ரா
பகமாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ராப்யம் வேறும் தான் வேறுமாயிருக்

1. உபேயமான வஸ்துவை உபாயமாகப் பற்றுக்கிறபோதே அவ்வபேயம்
ஸ்வாநீநமாய்விட்டபடியாலே உபாயமாக அதைப் பற்றினதற்கு வேறு
சாதிக்கக்கூடிய பயன் என்ன? என்பது சங்கை. 2. செயல் அறுதி - செய்யக்
கூடியது ஒன்றுமில்லாமை. 3. அகிஞ்சநன் - தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்
படி ஸாதகமாக ஒன்றும் தன்னிடத்தி லிருக்கப்பெருதவன். அநந்யகதி - எம்
பெருமானைத் தவிர்த்து வேறு எவரையும் புகலிடமாகக் கொள்ளாதவன்.
அகிஞ்சந்யமாவது - ததேகோபாயத்வ ரூபஸ்வரூப விரோதியான உபாயாந்
தர ரூப்யத்வம். அநந்யகதித்வமாவது - ததேகரக்யத்வரூபஸ்வரூப விரோதி
யான ரகூகாந்தர ரூப்யத்வம். இவைஇரண்டும், ததேகஉபாயத்வ ததேகரக்ய
யத்வங்கட்கு மிகவும் ப்ராபஸகமாகையாலே, எம்பெருமானையே உபாயமாக்கு
கிற இது அவற்றிற்கு விரோதியாகாது. 4. செயல்மாட்சி = செயலறுதி ;
மாட்சி - மாண்டுபோதல், இல்லாமற்போதல்.

கும் 1 உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் 2 வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் இது என்னுயிடம் சொல்லுகிறது என்கை.

அநந்தரம், க்ரியாபதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(கடுசு) ப்ரபத்யே = பற்றுதிதேன்.

(வ்யா.) 'பாபத்யே பற்றுகிறேன்' என்று. இப்பதம் + 'பத-
கதென்' என்கிற திராவிடத்தமாகையாலே மதிவாசி ஆகையாலும்,
3 உத்தமன் ஆகையாலும், 'பற்றுகிறேன்' என்று இதுக்கு அர்த்தம்
அருளிச்செய்கிறார்.

‘இதுதான் மாநில வாசிக காயிக ரூபையான தரிவிதகதியையும் காட்டவற்றுகையில, அதில் எந்தக் 4 கரணத்தால் உண்டான பற்று தலைச் சொல்லுகிறார்’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.-(கடுடு) வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பற்றி
 இலும் பேற்றுக்கு * அழிவில்லை; 'ஐஞாநாத்' மோகூம்
 ஆகையாலே, மாநஸமாகக்கடவது.

(வ்யா.) 'வாசிகமாகவும்' என்று தொடங்கி. அதாவது - (கஉஅ) "ஹஸ்யரணம்" [பலர்ரணம்] இத்தாதிப்படியே ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கையாகிற சேவலவாசிகமாகவும் (கஉகா) "கம்ஜலிஃ ப்ராரோஃ" [கஜிபஃ] [அஞ்சலிஃ ப்ரமாமுத்ரா கபிர்ரம் தேவப்ரஸாதிஃ] என்கிறபடியே பக்வத் ப்ரஸாத ஹேதுபூதமான அஞ்ஜலியை ப்ரயோகித்தல், 5 நிஷ்ரத காகாதிசுனைப்போலே ரக்ஷகவஸ்து இருந்த இடத்தே வருதல் செய்கையாகிற சேவலகாயிகமாகவும் பற்றினாலும் ப்ரவ்ரத்திக்கு, அழிவில்லை. (கஉ௦) "ஜித்ரநாந்"

1. உபபாயாந்தரங்கள் - கர்மம் ஜ்ஞாநம் பக்தி முதலிய உபாயங்கள். இவ்வுபாயாந்தரங்களில் நாராயணன் உபேயமும், கர்மாதிதன் உபாயமுமாதல் காரணம். 2. வ்யாவர்த்தம் - வேறுபட்டது. 3. உத்தமன் - தன்மையிடம். 4. கரணம் - இந்திரியம். 5. நிஷாதன் - வேடன்; இங்கே சூறாப்பெருமான்.

† தாதுபாடம் - திவாஜி.

* 'இழவில்லை' என்று சில பூங்கோசங்கள்.

† 'இழவில்லை' யென்று பாடாந்தரம்.

கோஷம்? [ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ?] என்கிறபடியே ஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷம் என்னையாலே மாநஸமான பற்றுதலாகக்கடவ தென்கை, 1. அதாவது - ஒரு புத்திவிசேஷம். இந்தப் புத்தி விசேஷந்தன்னைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார். புறியிப்பதிப்படியிலும், “இந்தப் புத்திவிசேஷமாகிறது - அந்நியார்ஹஸேஷத்வஜ்ஞாநகார்யமாய், இதரோபாயல்யாவருத்தமாய், பகவதரக்ஷகத்வரஹமதி ரூபமாய், 2 ஸக்ருத் அநுஷ்டேயமாய், 3 வ்யபிசார விலம்ப விதூரமாய், ஸர்வாதிகாரமாய், 4 நியமஸூத்ரமாய், அந்நிமஸ்மருதிநிரபேக்ஷமாய், 5 ஸுஸகம், யாச்ஞாகர்ப்பமாய், த்ருடாத்பவஸாயரூபமாய் இருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷம்” என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையால், இவ்விடத்தே அதுவும் அதுஸந்தேபம்.

“இப்படி மாநஸமாத்ரமே அமையுமோ? * “சுந்தையாலும்” இத்தயாதிப்படியே 6 த்ரிவித கரணத்தாலும் ஸ்வீகரிக்க வேண்டாவோ?” என்ன, அருளிச்செய்கிறார்.

மு.—(கருக) உபாயம் அவனாகையாலும், இவை நேரே உபாயம் அல்லாமையாலும், இம்முன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை.

(வ்யா.) ‘உபாயம் அவனாகையாலும்’ என்று தொடங்கி. அதாவது - பலவித்திக்கு உபாயம் - பற்றுப்படுகிற ஈஸ்வர னாகையாலும், கரணதரயத்தாலும் உண்டான பற்றுதல்களான இவை 7 ஆபாத

1. அதாவது - மாநஸமான பற்றுத லென்பது. 2. ஸக்ருத் - ஒரு முறை தான். அநுஷ்டேயம் - அநுஷ்டிக்கத்தக்கது. 3. வ்யபிசாரம் - பலனை விஸ்ப்பிதில் தவறுவது, விலம்பம் - காலதாமஸமாவது, விதூரம் - இல்லாதது. 4. நியமஸூத்ரம் - இப்படிப்பட்டவர்தாம் இன்னகாலத்தில் அநுஷ்டிக்கத்தக்க தென்ற நியமம் இல்லாதது. 5. ஸுஸகம் - சலபமாக அநுஷ்டிக்கத்தக்கது. யாச்ஞாகர்ப்பம் - தன்னுடைய குறையைத் தெரிவித்து இரப்பதைத் தன்னுட்பொருளாகக் கொண்டது. த்ருடாத்பவஸாயம் - த்ருடமான் எண்ணம். 6. த்ரிவிதகரணம் - மனோவாக்குக்காயமென்ற மூன்று கரணங்கள். ஸ்வீகரித்தல் - பற்றுதல். 7. ஆபாதப்ரதீதி - ஆழ்ந்து நோக்காமலிருக்கையில் மேலெழுந்தவாறான தோற்றம்.

* திருவாய். சு, ரு, கக.

பரதீதியில் உபாயம்போல் தோற்றிக் கழியுண்டுபோம் கொழிய, ஸாக்ஷாத் உபாயம் அல்லாமையாலும், பலவித்திக்கு அப்பலஸாயாக் முகமாநஸ ஸ்விகாரம்ஒன்றுமே யமையும்: இம்முன்றும் வேணு மென்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை யென்கை. 1 அதவா, 'இப்படி ஓரொன்றிலே ஒதுக்கிச் சொல்லுகிறது என்? சரிவிகாரணத்தாலும் பற்றுதலைச் சொன்னாலே?' என்ன, 'உபாயம்' இத்தயாதியாலே அருளிச்செய்கிறார்களாம். அப்போதைக்கும் ஓரொன்றே அமையும்: இம்முன்றும் வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை யென்கை. நிர்ப்பந்தம் இல்லை யென்கையாலே, இந்த ஸ்விகாரம் தரிவிகாரணத்தாலும் உண்டானாலும் குறையில்லை யென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. "இப்பரபதம் கரணத்ரயத்தாலும் உண்டாகவுமாம்; ஏககரணத்தாலே உண்டாகவுமாம்; பலவித்திக்குக் குறையில்லை. அதிகாரபூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் வேணும். பலவித்திக்கு ஏககரணமே அமையும்; உபாயபூர்த்திக்கு—புரிப்பித்தவழும் வாதஸ்வயாதிகுணயோகமும் திவ்யமங்கள ஸ்கரணமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கிறப்போலே, அதிகாரபூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்" என்றிறே, பரந்தபடியில் இவாதாம் அருளிச்செய்தது.

(கருக) “வாகுஜெவ ஸாஸூராயு: கருதொயாதாரபெ ண்ரடி” [ஸக்ருதேவ ஸாஸ்த்ரார்த்தம் கருதொயம் தாரயேந்ரம்] (கருஉ) “வாகுஜெவ புவஹாய” [ஸக்ருதேவப்ரபந்ராய] இத்தயாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே ப்ரபத்தி ஸக்ருத்கரணீயையாயிருக்க, வாத்ரமாதமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காக? என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கரு௭) வர்த்தமாந நிர்த்தேஸம் - ஸத்வம் தஸ்யெதித்து அஞ்சினபோது அநுஸந்திக்கைக்காக.

1. முதல் யோஜனை - மாநஸமாத்ரமேயுறையும்: வாகிகளாய்கமான பற்றுதல்கள் வேண்டுவனவல்ல வென்பது; 'அதவா' என்பது, யோஜனாந்தரத்தை ஆரம்பிக்கிறோமென்றதைக் காட்டும். இரண்டாவது யோஜனையின் கருத்து—முன்றும் வேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; மாநஸமாகப் பற்றுதலின்றி வாகிமாகப் பற்றினாலுமாம், காயிகமாகப் பற்றினாலுமா மென்பது.

(வ்யா.) 'வர்த்தமாந நிர்ந்தேஸம்' என்று தொடங்கி. அதாவது - (கந.ந) "ஓக்ஷவிசுராத உபரணௌ ஸரணம் தெ வுஜிம் விஜே" [லோகவிசுராத சரணௌ ஸரணந் தேவ்ரஜம்வ்யோ] * "நின் னடியினை அடைந்தேன்" † "அடிச்செழுமர்ந்து புருந்தேன்" 1 என்கிற படியே சொல்லாதே 'ப்ரபதயே' என்று 2 வர்த்தமாநமாகச் சொல் லுகிறது - 3 ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கிற இவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்க ளாலே கலக்கி 4 உபாயபாயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றிலே அந்வ யித்து, பின்னை ஸதன்ம் தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்ட காலத்திலே (கந.சு) "புராயஸித்ரிரியம் ஸாத்ர யத்புநஸ்ஸரணம் வ்ரஜேத்" [ப்ராயஸித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநஸ்ஸரணம் வ்ரஜேத்] என் னிறபடியே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரம் இல்லாமையா லும், அநுதான் ஸக்ருத் க்ருதமானபின்பு புநகரணம் ஆகாமையா லும், பூர்வப்ரபதநத்தை அநுஸந்திக்கைக்காகக் 5 கொழுந்துபடக் கிடக்கிற தென்கை.

இன்னமும் இவ்வர்த்தமாநத்துக்குச் சிலப்ரயோஜனங்களை அரு விச்செய்கிறார்

மு.—(கருஅ) 6 உபாயாந்தரங்களில் நெஞ்சுசெல் லாமைக்கும், காலகேஷபத்துக்கும் இனிமையாலே விட வொண்ணாமையாலும் நடக்கும்.

(வ்யா.) 'உபாயாந்தரங்களில்' என்று தொடங்கி. அதாவது - 7 பூர்வவாஸனையாலே 8 அவஸமாக உபாயாந்தரங்களிலே மநஸ்ஸு

1. என்கிறபடியே சொல்லாதே-என்கிறபடியே இறந்தகாலமாகச் சொல் லாதே. 2. வர்த்தமாநமாக - நிகழ்காலமாக. 3. ப்ரக்ருதியோடே - சரீரத் தோடே. 4. உபாய அபாயங்களில் - (எம்பெருமானைத்தவிர்த்துக் கர்மம் துஞ்சும் பத்தி முதலிய) உபாயவ்யாபாய (ஆத்மஸவ்ருப யாதாத்மயஜ்ஞாத துக்குக்) கொத்தையை யுண்டாக்குவனவற்றில். ஏதேனும் ஒன்றிலே அந வயித்து - ஏதேனுமொன்றைத்தான் உஜ்ஜீவிக்க ஸாத்ர மென்று மேற்கொண்டு. 5. கொழுந்துபட - மேன்மேலும் இந்தப்ரபத்தி உண்டாகும்படி. 6. வர்த்த மாந நிர்ந்தேஸத்துக்குக் கீழ் ஒருகாரணம் அருளிச்செய்து, இவ்ரு வேறு மூன்றுகாரணங்கள் அருளிச்செய்கின்றார். 7. பூர்வவாஸனை - முன்அநுஷ்டி த்த அப்பியாஸம். 8. அவஸமாக - ப்ராமாதிக்கமாக.

* திருமொ. ரு, அ, க. † திருவாய். சு, கௌ, கௌ.

செல்லாமைக்காகவும், இவ்வநுஸந்தானொழியப் போதுபோக்க அரிதாகையாலே காலக்ஷேபத்துக்காகவும், 1 இதனுடைய ரஸ்யதை யாலே விடமாட்டாமையாலும், இவ்வநுஸந்தானம் இடைவிடாமல் நடக்கக்கடவதாயிருக்கு மென்கை.

‘இங்ஙனன்றிக்கே, பலவித்திக்குப் பலகாலும் அநுஸந்திக்க வேணுமென்றாலோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார்.

மு.—(கருக) பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணு மென்று நினைக்கில் உபாயம் நமுவும்.

(வ்யா.) ‘பேற்றுக்கு’ என்று தொடங்கி. அதாவது-கீழ்ச்சொன்ன ப்ரயோஜனங்களுக்காக அன்றிக்கே பேற்றுக்கு உறுப்பாகப் பலகாலும் அநுஸந்திக்கவேணு மென்று ப்ரதிபத்திபண்ணில், 2 ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹமான வித்தோபாயம் சணற்கயிறுகண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே, 3 தன்னைக்கொண்டு நமுவும் என்கை.

ஆக, பூர்வ வாக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, உத்தரவாக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார்

மு.—(கசு0) உத்தரவாக்யத்தாலே 4 ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

(வ்யா.) ‘உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யஞ் சொல்லுகிறது’ என்று. ப்ராப்யமாவது - ஸ்ரியஃபதிபாய் ஸர்வஸ்வாயியா யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிற் பண்ணும் கைங்கர்யம்.

5 ப்ராபகவரணாந்தரம் ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு அபிப்ராப்யம் அருளிச்செய்கிறார்

1. இதனுடைய ரஸ்யதை - இந்த த்வயத்தினுடைய போக்யதை. 2. ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்க அஸஹமான - வேரோருதவியின் சேர்க்கையைப் பொறுத. 3. தன்னைக்கொண்டு நமுவும் - (இந்தச்சேதநன் பலஸாதகமாகச் செய்யும் ப்ரபத்திக்குத் தான் விஷயமாக இருந்தாலும்) வித்தோபாயமான ஸர்வேஸ்வரன் தான் உபயமாகுந்தன்மை தோற்றுதேயிருப்பா நென்றபடி; நமுவதல் - போவதுதெரியாமற் போகை. 4. ப்ராப்யம் - அடையத்தக்கது. 5. ப்ராபகவரணம் - உபாயவரணம்.

மு.—(கசுக) ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை.

(வ்யா.) 'ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை' என்று. அதாவது - பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதரம் 1 பலசதுஷ்டயஸாதாரணம் ஆகையாலே, கீழ்ப்பண்ணின ப்ராபகவரணம் 2 ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்று என்னுமிடஞ் சொல்லுகை - இப்போது ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜனம் என்றபடி.

'ப்ராப்யாந்தரங்களை விட்டு இந்த ப்ராப்யத்தை அபேஷிக்க வேண்டுவான் ஏன்?' என்கிற ஸங்கையிலே அருவிச்செய்கிறார்

மு.—(கசுகஉ) உபாயாந்தரங்களைவிட்டுச் சரமோபாயத்தைப் பற்றினாற்போலே, உபேயாந்தரமான ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களை விட்டு எல்லையான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது.

(வ்யா.) 'உபாயாந்தரங்களை விட்டு' என்று தொடங்கி. அதாவது - உபாயவரணம் பண்ணுகிற வளவில் 3 அந்ந்யஸரணத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அதுகுணமாகக் கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் 4 சரமமான வித்தோபாயத்தைப் பற்றினாற்போலே உபேயப்ரார்த்தனை பண்ணுகிற வளவிலும் அந்ந்யபோக்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அதுகுணமாக உபேயாந்தரமான ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களை விட்டுச் சரமமான ப்ராப்யத்தை 5 அர்த்திக்கிறது என்கை.

நினைவலியும் ஈஸ்வரன்பக்கல் ப்ரார்த்தனை 6 மிகையென்றிருப்பார் பண்ணும் ப்ரஸ்நத்தை அதுவதிக்கிறார்

மு.—(கசுகங) 'இவன் அர்த்திக்கவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவு அறியானோ?' என்னில்,—

1. பலசதுஷ்டயம் - நால்வகைப்பயன். நால்வகையான பயன்களுள் எந்தப்பயனை வேண்டுபவர்களும் இந்தவித்தோபாயத்தை உபாயமாகக் கொள்ளலாமாணகால் 'பலசதுஷ்டயஸாதாரணம்' என்றது. பலசதுஷ்டயமாவது-அபூர்வ ஐச்வர்யமும், இழந்த ஐச்வர்யமும், கைவல்யமும், எம்பெருமான்திருவடி சேராமென்பன். 2. ப்ராப்யாந்தரம் - பலசதுஷ்டயங்களில் எம்பெருமான்திருவடிகளைத்தவிர்த்து மற்றை மூன்றும். 3. அந்ந்யஸரணத்வம்-எம்பெருமானைத் தவிர்த்து வேறென்றை உபாயமாகக் கொள்ளாதிருக்கை. 4. சரமமான - டைசியான, முடிவான. 5. அர்த்திக்கிறது - ப்ரார்த்திக்கிறது. 6. மிகை - அதிகமானது; அநாவசியமானது.

(வ்யா.) 'இவன் அர்த்திக்கவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவற்பயானோ? என்னில்', என்று.

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(ககசு) இவன்பாகாங் கேட்டவாதே திருவுள்ளம் உகக்கும்.

(வ்யா.) 'இவன் பாகாங் கேட்டவாதே திருவுள்ளமுகக்கும்' என்று. அதாவது - 1 ருக்ணதையாலே சோற்றில் ஆசையற்றுக் கிடந்த ப்ராஜை ரோகந்தீர்ந்து பசிவிளைந்து 'சோறு' என்று அபேஷிக்கும் பாகாங் கேட்டால் பெற்றதாய் உகக்குமாபோலே, அநாதிகாலம் 2 ப்ராப்யாந்தரப்ராவண்யமாகிற நோய்கொண்மி 3 இந்தப் ப்ராப்யத்தில் நசையற்றுக்கிடந்தவன் இதிலே ருசி பிறந்து தன் பக்கலிலே வந்து இத்தை அபேஷிக்கிற பாகாங் கேட்டவாதே, ஸேஷியான அவன் 4 திருவுள்ளம் உகக்கும். அதுக்காக அர்த்திக்கிறானித்தனை யென்கை.

இனி, இவ்வாக்யத்துக்கு 5 ப்ராதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ராதுமபதத்தை உபாதாகம் பண்ணுகிறார்

மு.—(ககரு) ஸ்ரீமதே = பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு.

(வ்யா.) 'ஸ்ரீமதே' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். 'பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு' என்று. இங்கும் ப்ரஸங்கத்துக்குப் பூர்வவாக்யத்திற் சோன்ன 6 வ்யுத்பத்தித்வமும் அதில் அர்த்தமும் மதுபர்த்தமான நித்யயோகமும் அதுஸந்தேயம்.

இரண்டிடத்திலும் நித்யயோகம் ஒத்திருக்கச்செய்தே 7 அவ்வவதஸாதுகுணமாக இவ்விருக்கும் இருப்பை அருளிச்செய்கிறார்

1. ருக்ணதை-நோய்கொண்டவனுருக்கை. 2. ப்ராப்யாந்தரப்ராவண்யம் - எம்பெருமானைத் தவிர வேறுவிஷயங்களில் மனம் ஊன்றியுலுங்கை. 3. இந்தப் ப்ராப்யத்தில் - எம்பெருமானுடைய கைங்கர்யமாகிற உபேயத்தில், நசையற்று - விருப்பமில்லாமல். 4. திருவுள்ளமுகக்கும் - மனம் மகிழ்வான். 5. ப்ராதிபதம்-பதந்தோறும்; ஒவ்வொரு பதத்துக்கும். 6. வ்யுத்பத்தித்வமும் - கர்மணிய்யுத்பத்தி கர்த்தரிய்யுத்பத்தி என்ற இருவகை வ்யுத்பத்தியும். 7. அவ்வவதஸாதுகுணமாக - அத்தந்தநிலைமைக்கு ஏற்ப.

மு.—(கசுகு) அவன் உபாயமாயிடத்தில் தான் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராப்யனாயிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய்க் கைங்கர்யவர்த்தகையுமாயிருக்கும்.

(வ்ய.) 'அவன் உபாயமாயிடத்தில்' என்று தொடங்கி. அதாவது அவன் சேதநர்க்கு அநிஷ்டநிலிருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளுக்கு உபாயமாயிடத்தில் ஸஹாயந்தரஸம்ஸர்க்கத்தை ஸஹிபாமையாலே தான் 1 உபாயபாவத்தில் அந்வயமின்றிக்கே, 2 ஸாபராத சேதநருடைய அபராதங்களைப் பார்த்து அவன் சீறுமளவில் அத்தைஸஹித்து அவர்க்கரிக்கும்படியாகப் பண்ணும் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் சேதநர்க்குக் 3 கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்திதயா ப்ராப்யனாயிடத்தில் 4 அவனோபாதி கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியாய்க்கொண்டு தான் ப்ராப்யையுமாய் இவர்கள் செய்யுங் கைங்கர்யத்தை அவன்திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப்படுத்தி உகப்பிக்கையாலே, கைங்கர்ய வர்த்தகையுமாயிருக்கு மென்கை. இதுதன்னைப் பரந்தபடியிலே “பூர்வவாக்யத்தில் பூர்வச்சப்தம்-சேதநருடைய அபராதத்தையும் ஸஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தையுங் கண்டு, 'இவர்கள் அவனுடைய க்ரோதத்துக்கு விஷயபூதராய் நிரித்துப்போகாதே அவனைக்கிடீடி உஜ்ஜீவித்துப்போகவேணும்' என்று ஸாபராதரான சேதநரை ஸஸ்வரனோடே சேர்க்கைக்காக 5 என்றும் ஒக்க விடாதேயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது; இங்குத்தை பூர்வச்சப்தம் - கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தைப் பற்றவும், இவர்கள் பண்ணுங் கைங்கர்யத்தை ஸஸ்வரன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும், 6 அதுபவவிச்சேதத்தில் தனக்கு ஸததாஹாநிபிறக்கும்படி இருக்கையாலே 7 நிரந்தர ஸம்ஸ்லேஷத்துக்காகவும், அவனைக் கணகாலமும் பிரியாதே ஸர்வகாலமும் 8 ஸம்ஸ்லிஷ்டையாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது” என்று விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார்.

1. உபாயபாவம் - உபாயமாயிருக்கை. 2. ஸாபராத சேதநர் - குற்றமுள்ள சேதநர். 3. கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்திதயா - கைங்கர்யத்தை யேற்றுக்கொள்பவனாக என்றபடி. 4. அவனோபாதி - அவனைப்போலே. 5. என்றும் ஒக்க - எப்போதுமாக. 6. அதுபவவிச்சேதம் - அதுபவத்தின் இடைவிடை. 7. நிரந்தர ஸம்ஸ்லேஷம் - இடைவிடாமற் சேர்ந்திருக்கை. 8. ஸம்ஸ்லிஷ்டை - சேர்ந்திருப்பவன்.

திருமந்தரத்தில் உத்தரபதத்துக்கு இவ்வுத்தரவாக்யம் விவரணமா யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கக௭) இதிலே திருமந்தரத்தில் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விஸதமாக அநுஸந்திக்கிறது.

(வ்யா.) 'இதிலே' என்று தொடங்கி. அதாவது-கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி 1 ஒரு மிதுரமென்னு மிடத்தை 2 ஸாப்தமாக ப்ரதிபாதிக்கிற இந்த வாக்யத்திலே, திருமந்தரத்தில் 'நாராயணய' என்று கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதுர மென்னுமிடம் ஆர்த்தம் ஆகையாலே அக்ஷதமாகச் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விஸதமாக அநுஸந்திக்கிற தென்கை. அங்கு, 'நாராயணனுக்கே அடிமைசெய்யப்பெறுவேனாக வேணும்' என்கிற இவ்வளவொழிய, 'அடிமைகொள்ளுமவன் ப்ரீமனாகவேணும்' என்றும், 'அடிமைசெய்யுமவன் கிரீமனாகவேணும்' என்றும் சொல்லாமையாலும், அவை இரண்டும் இங்குச் சொல்லுசையாலு மிறே, அந்தப்பதத்துக்கு இவ்வாக்யம் விவரணமாயிற்று.

'இம்மிதுரத்துக்கே அடிமைசெய்யவேணும் என்கிற கிரீப்பந்தந்தான் என்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(ககஅ) இனையபெருமானைப்போலே இருவருமான சோர்த்தியிலே அடிமைசெய்கை முறை.

(வ்யா.) 'இனையபெருமானைப்போலே' என்று தொடங்கி. அதாவது—(ககஅ) "ஹவாஸ்யஸஹவெஷ்யா மிரிஸாநஸ்யஸ்யதெ - ஸஹஸ்யஸ்யஸ்யாஜி ஜாப்யதஸ்யதெ" [பவாம்ஸதஸஹவைதேஹ்யா கிரிஸாநஸ்யஸ்யதெ - அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதஸ்யதே] என்று பெருமானும் பிராட்டியுமான சோர்த்தியிலே அடிமைசெய்த இனையபெருமானைப்போலே இருவருமான சோர்த்தியிலே அடிமை செய்கை - இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூப

1. ஒருமிதுனம் - ஒரு தம்பதி; அவர்களாவார் - நாராயணனும், ப்ரீமனாக்யமும். 2. ஸாப்தம் - ஸப்தஸக்தியினாலே தோன்றும் பொருள்.

புராப்தமென்கை. மிதுரஸேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் மிதுரகைங்கர்ய மிதே ஸ்வரூபப்ராப்தம்.

இன்னமும் அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யுமளவி உள்ள வாசியை அருளிச்செய்கிறார்

ஸ்ரீ—(ககக) அடிமைதான் ஸித்திப்பதும் ரஸிப்பதும் அச்சேர்த்தியிலே.

(வ்யா.) ‘அடிமைதான்’ என்று தொடங்கி. அதாவது-ஸ்வதந்தர னான ஈஸ்வரன் உபேக்ஷியாமல் கைங்கர்யம் கொண்டருளும்படி. பண்ணுவன் இவளாகையாலே (ககக) “வீதாஸுவாஹ” [வீதாமுவாச] (ககௌ) “வீதாஸுவிஷ்ணு காகுத்ஸு ஷிஷுவநிஷ்வயீசு” [வீதாஸமகூம் காகுத்ஸு மிதம்வசக மப்ரவித்] என்று இவள் முன்னிலையாகத் தம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமையை அபேக்ஷித்துப் பெற்ற இனையபெருமானைப்போலே இவன் ப்ரார்த்திக்கிற அடிமைதான் ஸித்திப்பதும், மாதாபிதாக்கள் இருவருமான சேர்த்தியிலே ஸுஸ்ருஷைபண்ணும் புத்ரனுக்குப்போலே செய்கிற அடிமைதான் ரஸிப்பதும், பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்தியிலே யென்கை.

இனி, இரண்டாம் பதத்தை உபாதாகம் பண்ணுகிறார்

ஸ்ரீ—(கஎ0) நாராயணய = ஸர்வஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு.

(வ்யா.) ‘நாராயணய’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், ‘ஸர்வஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு’ என்று. நாராயணத்வம் உபஹிபூதிநாதத்வமாகையாலே ‘ஸர்வஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு’ என்கிறார். கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியாவான் ஸேஷியிதே.

கைங்கர்யந்தான் 1 அநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதமாகையாலும், அந்த ப்ரீதிகான் 2 அநுபாவ்ய விஷயாதீதையாகையாலும், அநுபாவ்யவிஷயம் ஸொல்லவேண்டிகையாலே அருளிச்செய்கிறார்

1. அநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதம் - பகவானுடைய குணம் திருமேனி என்ற இவையான அநுபவிப்பதனால் தோன்றுகின்ற ப்ரீதியினாலே செய்யப்பட்டது.
2. அநுபாவ்யம் - அநுபவித்தற்கு உரியது.

மு—(கஎக) இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்.

(வ்யா.) ‘இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்’ என்று. அதாவது - கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்ப தத்திலே, கைங்கர்யத்துக்குப் 1 பூர்வபாவியாயிருக்கும் அதுபவத்துக்கு விஷயமான திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தையும், கல்யாண குணங்களையும் சொல்லும் என்கை.

(கநஅ) “ஸுஷாபஸ்யுனி” [ஸதாபஸ்யந்தி] என்றும், (கநக) “ஸௌரூபதெஸ்யுநாநி” [ஸோரூபதே ஸர்வாந்கா மாந்] என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே திவ்யமங்கள் விக்ரஹமும் கல்யாணகுணங்களும், (கச௦) “ஸுஷோபாபாஸ்யுநாநி” [ரஸம்ஹ்யேவாயம்ஸப்த்வாநந்தீபவதி] என்கிற ஸ்வரூபத் தோபாதி கைங்கர்யவர்த்தகங்களுமாய்ப் போக்யங்களுமாயிதே யிருப்பது; ‘குணங்கள்’ என்று ஸாமான்யேந சொல்லுகையாலே ஜ்ஞானஸப்த யாதி குணங்களோடு வாத்ஸல்யாதி குணங்களோடு ஸௌர்யாதி குணங் களோடு வாசியற எல்லாக்குணங்களும் அதுபாவ்யங்களாயிருக்கையாலே, பூர்வவாக்யத்தில் நாராயணபதத்தில் உபாயவரணத்துக்கு 2 உபயுக்ததயா அதுஸந்தேபங்களான குணஸீஷங்களும் இப்பதத் தில் ப்ராப்யதயா அதுஸந்தேபங்கள்; ஆஸ்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு 3 ஆகாரத்வமுண்டாயிருக்கிறபோலே, ஆஸ்ரயிகளான குணஸீஷ ஷங்களுக்கும் ஆகாரத்வமும் உண்டாயிதே யிருப்பது. இவையெல் லாம் பரந்தபடியிலே அருளிச்செய்தார்.

இனி, இப்பதத்துக்குத் தாத்பர்யம் இன்னதிலே என்கிறார்.

மு—(கஎஉ) ஸேஷித்வத்திலே நோக்கு.

(வ்யா.) ‘ஸேஷித்வத்திலே நோக்கு’ என்று. அதாவது - 4 அது பாவ்யத்வம் அஹிரிஷ்டம் ஆகையாலே கைலகுணங்களும் ப்ரதிபாதி

1. பூர்வபாவி - முன்னம் உண்டாயிருப்பது. 2. உபயுக்ததயா - உபயோகமுள்ளதாயிருத்தலினாலே. 3. ஆகாரத்வம் - உபாயமாக இருத்தலோடு உபேயமாயு முிருக்கை. 4. அதுபாவ்யத்வம் அஹிரிஷ்டம் - அது வித்தற்கு ஒத்தவையாத லென்பது (எல்லாக் குணங்கட்கும்) ஒத்தகை, அஹிரிஷ்டம் - ஒன்றற்கு விஸேஷமாகாதது: எல்லாவற்றிற்கு முள்ள தென்படி.

தவயிருந்ததே யாகிலும், 1 சதூர்த்தம்ஸத்திற்சொல்லுகிற 2 வருத்தி
விசேஷத்துக்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது சேஷித்வ மாகை
யாலே, அதிலே இப்பதத்துக்கு நோக்கு என்கை.

இந்த சேஷித்வ 3 கதநத்துக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கௌ) ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிதே
ரஸிப்பது.

(வ்யா.) ‘ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிதே ரஸிப்பது’ என்று.
அதாவது - (கசு) “வஸுபுஷ்வரவஸுஷு” [ஸ்ரவம்பரவஸம்
துகம்] என்றும், (கசுஉ) “ஸௌவாஸுஸு” [ஸௌவாஸுஸுருத்தி]
என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிஷித்தமான அப்ராப்த விஷயத்தில்
கைங்கர்யம்போ லன்றிக்கே, (கசுங) “ஹாயாவாலஸுஸு” [ஹாயாவாலஸுஸு
ஸுஸு] என்றும், (கசுச) “வாஸுஸுஸு” [வாஸுஸுஸுஸுஸுஸு]
ஸுஸு” [ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு] என்றும் சொல்லுகிறபடியே,
4 விவிதமான ப்ராப்தவிஷயத்திற் பண்ணுங் கைங்கர்யமிதே, இவனு
க்கு ரஸிப்ப தென்கை.

இனி, இப்பதத்தில் விபக்தம்ஸத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்
கிறார்

மு.—(கௌ) இந்தச் சதூர்த்தி கைங்கர்யத்தை ப்ரகா
ஸிப்பிக்கிறது.

(வ்யா.) ‘இந்தச்சதூர்த்தி’ என்று தொடங்கி. அதாவது-சேஷித்வ
ஜ்ஞானகர்யமான உபாயபரிக்ரஹத்துக்கு அநந்தரம் ப்ராப்தமாயுள்
ளது ஆகையாலே, தாதர்த்த்யப்ரதிபாதகம் அன்றிக்கே இந்தச் சதூர்
த்தி பரிக்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பலமான கைங்கர்யத்தை ப்ரகா
ஸிப்பிக்கிறதென்கை. கைங்கர்யத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கையாவது-கைங்
கர்ய ப்ரார்த்தனையைப் ப்ரதிபாதிக்கை. கைங்கர்யமாவது - பகவத் முக
விகாஸ ஹேதுவான வருத்திவிசேஷம். இக் கைங்கர்யந்தான்
(கசுஅ) “வஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு” [வஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு] என்
றும், (கசுசு) “நஸுஸுஸுஸுஸுஸு” [நஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு] என்

1. சதூர்த்தம்ஸம் - நாராயணை என்றவிடத்து உள்ள சதூர்த்தியின்
2. வருத்திவிசேஷம் - கைங்கர்யம். 3. கதநம் - சொல்லுகை. 4.
விவரிக்கும் - விதிக்கப்பட்டது.

றும், (கசஎ) “யெநயெநயாதாம^{ம்} உதி தெநதெநஸஹ^{ம்} உதி”
[யேநயெநதாதாகச்சதி தேநதேநஸஹகச்சதி] என்றும் இத்யாதிகளில்
சொல்லுகிறபடியே வாசிக்காயிருப்பாயிருக்கும்.

‘இக்கைங்கர்யம் 1 ப்ரார்த்தநீயமாகில் காதாசித்தமாகாதோ?’
என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கஎடு) கைங்கர்யந்தான் நித்யம்.

(வ்யா.) ‘கைங்கர்யந்தான் நித்யம்’ என்று. அதாவது-ஸேஷத்தவமே
ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையுடும், (கசஅ) “ஈகிஹிஈக்ரஸ்யுஸெ
ஷ தூநா^{ம்} உவவதி” [அகிஞ்சித்தகரஸ்ய ஸேஷத்தவாதுபபத்தி] என்கிற
படியே 2 கிஞ்சித்தகராபாவத்தில் அதுதான் அதுபபந்மராகையாலும்,
கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யமென்கை. ஆகையாலிறே, (கசக)
“நித்யகிங்கரஃ ஸ்ரஹஷ்டயிஷ்யாதி” [நித்யகிங்கரஃ ப்ரஹ்ஷயிஷ்
யாமி] என்றும், (கரு0) “நித்யகிங்கரொஹவாதி” [நித்யகிங்கரோப
வாதி] என்றும் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தது.

‘நித்யமாயிருக்குமாகில் ப்ரார்த்திக்கவேணுமோ?’ என்ன, அரு
ளிச்செய்கிறார்

மு.—(கஎசு) நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவே
ணும்.

(வ்யா.) ‘நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்’ என்று. அதா
வது - 3 விஷயம் *உத்துங்கமா யிருக்கையாலும், 4 ஆஸ்ரயபூதனான
சேதநன் அத்யந்த பரத்தந்தான யிருக்கையாலும், ப்ரார்த்தனாவிலே
வும் இல்லாதபோது கைங்கர்யம் வித்தியாமைபாலும், நித்யமாக ப்ரா
ர்த்தித்தே பெறவேணும் என்கை.

இது நித்யப்ரார்த்தநீயம் ஆகைக்கு 5 நிதாநத்தை அருளிச்செய்
கிறார்

1. ப்ரார்த்தநீயம் - ப்ரார்த்தித்தற்குஉரியது. 2. கிஞ்சித்தகர அபாவத்தில் -
கைங்கர்யஞ் செய்யாதபோது. அதுதான் - ஸேஷத்தவம்தான், அதுபபந்ம -
கூடாது. 3. விஷயம் உத்துங்கம் - கைங்கர்யத்துக்கு விஷயமான ஈச்வரன்
ஸ்வஸம்மாந்தபரன். 4. ஆஸ்ரயபூதன் - கைங்கர்யத்துக்கு ஆஸ்ரயமான ஈச்வரன்.
கர்த்தாவானவ டென்னபடி. 5. நிதாநம் - காரணம்.

* ‘உத்துங்கதத்தவம்’ என்று கில ப்ரீகோசங்கள்.

மு.—(கௌ) சேஷிக்கு அதிசயத்தை வினைக்கை
சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும், ப்ராப்யமும்.

(வ்யா.) 'சேஷிக்கு' என்று தொடங்கி. அதாவது - (கருக.)
“நாகிணிக்ஷுவுடதஸ்யேஷத்” [நாகிஞ்சித்குர்வதஸ்யேஷத்வம்]
என்கிறபடியே சேஷிக்கு அதிசயகரமல்லாத வஸ்துவுக்கு சேஷத்
வம் இல்லாமையாலே, சேஷியான ஈஸ்வரனுக்குத் தன்னு
டைய 1 வ்ருத்தி விசேஷங்களாலே ப்ரீதிருபமான அதிசயத்தை
வினைக்கை சேஷபூதனாவனுக்குத் தன் ஸ்வரூபலாபமுமாய், அவ
னுடைய முகோல்லாஸாநுபவத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே ப்ரா
ப்யமுமாயிருக்குமென்கை. ஆகையாலே, நிதம்ப்ரார்த்தநீயமாயிருக்கு
மென்று கருத்து.

அநந்தரம், சரமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்

மு.—(கௌ) நமஃ = கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது.

(வ்யா.) 'நமஃ' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்,
'கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது' என்று. அதாவது - நமஸ்க்ரம்
ஸாமாந்யேந அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கையாலே, திருமந்த்ரத்
தில் மத்பமபதமான நமஸ்க்ரம்போலே ஸ்வரூப உபாய புருஷார்
த்த விரோதிகள் மூன்றையுங் கழிக்க வற்றா யிருந்ததேயாகிலும்,
இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, 2 கைங்கர்யப்ரார்த்தநாநந்தரோக்தம் ஆகை
யாலே, இந்தக் கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது என்கை.
'கைங்கர்யத்துக்குக் களே எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்.

மு.—(கௌ) களையாவது — தனக்கென்னப் பண்
னுமது.

(வ்யா.) 'களையாவது தனக்கென்னப்பண்ணுமது' என்று. தனக்
கென்னப் பண்ணுகையாவது - (கருஉ) “ஹோகூஹம் ஐஹோ
மாயம்” [போக்தாஹம் மமபோகோயம்] என்கிறபடியே, இத்
தைத் தன்னுடைய 3 ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்

1. வ்ருத்திவிசேஷம் - கைங்கர்யம். 2. கைங்கர்யப்ரார்த்தநா - கைங்கர்ய
ப்ரார்த்தனைக்கு, அநந்தரம் - பின்பு, உக்தம் - சொல்லப்பட்டது. 3. ரஸத்
த்து - ஸந்தோஷத்துக்கு.

(வ்யா.) * “உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்னும்படியேயாக வேணும்” என்று. அதாவது - கைங்கர்யம் பண்ணுமளவில் ‘உனக்கே நாமாட்செய்வோம்’ என்று ‘உனக்கும்’ எங்களுக்குமா யிருக்கும் இருப்புத்தவிரந்து, உனக்கேயுட்பாக நாங்கள் அடிமைசெய்யவேணும்’ என்கிறபடியே, ஸேஷிக்கே உகப்பாகப் 1 பண்ணவேணு மென்கை. † “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” என்றிறே, ஆழ்வாரும் அரு ளிச்செய்தது.

இனி, இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு விக்ரங்களை அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கஅஉ) ஸௌந்தர்யமும் அந்தராயம்; கீழ்ச் சொன்ன கைங்கர்யமும் அப்படியே.

(வ்யா.) ‘ஸௌந்தர்யமும்’ இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது- அவனுடைய 2 விக்ரஹஸௌந்தர்யமும் 3 சித்தாபஹாரியாய்க் கைசோ ரப்பண்ணுகையாலே, கைங்கர்யத்துக்கு விக்ரம்; இந்நமஸ்ஸ-க்குக் கீழே சதுர்த்தியிற்சொன்ன கைங்கர்யமும் 4 அபிமதவிஷயபரிசர்யை போலே 5 ஸ்வ ரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே, அவனுடைய முக மலர்த்தியே ப்ரயோஜனமாக † இருக்குமதுக்கு 6 அதுவும் விக்ர மென்கை.

7 இப்படியாகையால், இவ்விரோதி கிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனை இடை விடாமல் நடக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்

மு.—(கஅங) கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைபோலே இப் பதத்தில் ப்ரார்த்தனையும் என்று முண்டு.

(வ்யா.) ‘கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைபோலே’ என்று தொடங்கி. அதாவது - சதுர்த்தியிற் சொல்லுகிற கைங்கர்யப்ரார்த்தனை 8. காதா சித்கமன்றிக்கே நித்யமாய்ச் செல்லுமாபோலே, இப்பதத்திற்

1. ‘பண்ணவேணும்’ என்பதற்கு முன்பு, ‘அடிமைத்தொழில்’ என்று வருவித்துக்கொள்க. 2. விக்ரஹ ஸௌந்தர்யம் - திருமேனியின் அழகு. 3. சித்தாபஹாரியாய் - மனத்தைக் கவர்வதாய். 4. அபிமதவிஷயம் - தனக்கு இஷ்டையான ஸ்திரீ முதலியன. 5. ஸ்வ ரஸத்துக்கு - தன்னுடைய மகிழ்ச்சிக்கு. 6. அதுவும் - பகவத் கைங்கர்யமும். 7. இப்படியாகையால் - தன்னுடைய பக்காகப் பண்ணும் கைங்கர்யமும் ஸ்வபீதிக்குக் காரணமான பகவத் ஸௌந்தர்யமும் கேவலம் பகவந்முகோல்லாஸார்த்தமாகச் செய்யுங் கைங்கர்யத்துக்கு விரோதியாகையாலே. 8. காதாசித்கம் - எப்போதாவது ஒருகாலுண்டாவது.

* திருப்பாவை - உசு. † ‘உடையவனுக்கு’ என்றும் பாடமுண்டு.

† திருவாய் - உ, சு, ச.

சொல்லுகிற கைங்கர்யவிரோதி நிவ்ருத்திப் பரார்த்தனையும், இங்கிருக்கும் காலத்தோடு 1 ப்ராப்யபூமியிற் போன காலத்தோடு வாசியற எவ்வாக்காலமும் நடக்கக்கூடவதாயிருக்கு மென்கை.

2. 'சந்தல் கழிந்த அந்நிலத்திலும் 3 ஸ்வபோகத்தருத்வ உதயம் உண்டாமோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார்

மூ.—(கஅச) “மருந்தே நங்கள்போகமகிழ்ச்சிக்கு” என்னு நின்றதிதே.

த்வயப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசாரியார் திருவடிகளே சரணம்.

(வ்யா.) “மருந்தே நங்கள்போகமகிழ்ச்சிக்கு” என்னுநின்றதிதே’ என்று. அதாவது - உன்னுடைய அதுபவத்தாலே எங்களுக்கு வரும் ஆனந்தத்துக்கு ஸ்வபோகத்தருத்வபுத்தியை விளைத்து, ஸ்வருபத்தை அழியாதபடி 4 ஸாத்மிப்பிக்கும் 5 பேஷஜமானவனே! என்று நித்யஸ்ரீரிகள்பேசும் பாசரமாகச் சொல்லாநின்றதிதே யென்கை. ஆகையால், அவ்விஷய வைலக்ஷணப் ப்ரயுக்தமாய் வரும் ஸ்வபோகத்தருத்வபுத்தி அங்கும் விளைகையாலே, இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனை என்றுமுண்டு என்னுமிடம் வித்த மென்றதாயிற்று. ஆகையிதே முக்தர்க்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறவிடத்திலே (கருஎ) “நஃஜதெ வவாடிநஃ” [நமஇத்யேவவாதிநஃ] என்றது.

ஆக, புருஷகாரத்தையும், 6 தந்நித்யயோகத்தையும், 7 ததுத் பாவிதமான வாதஸ்வயாதி குணங்களையும், அந்தக் குணப்ரகாஸகமான த்வயமங்கள் விக்ரஹத்தையும், குணவிக்ரஹ விபரிஷ்ட வஸ்துவினுடைய உபாயத்வத்தையும், அவ்வுபாய ஸ்வீகாரத்தையும், தத்பலமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிது மென்னுமத்தையும், அவ்வஸ்துவினுடைய ஸர்வஸேஷித்வத்தையும், தத்விஷய கைங்கர்யத்தையும், கைங்கர்யவிரோதி நிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

த்வயப்ரகரண வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

பெரியசீயர் திருவடிகளே சரணம்.

1. ப்ராப்யபூமி - பரமபதம். 2. சந்தல் - ப்ராக்ருதிஸம்பந்தம். 3. ஸ்வபோகத்தருத்வம் - பகவதஸௌந்தர்யத்தாலும் கைங்கர்யத்தாலும் உண்டாகும் மகிழ்ச்சியை யதுபவிப்பவனாகை. 4. ஸாத்மிப்பிக்கும் - ஸ்வபோகத்தருத்வபுத்தி வரவொட்டாமல் செய்யும். 5. பேஷஜம் - மருந்து. 6. தந்நித்யயோகம் - லக்ஷ்மியின் நித்யமான சேர்த்தி. 7. தத் உத்பாவிதம் - அந்தஸ்வயால் (எம்பெருமான் சிற்றங்கொள்ளும்போது) உண்டாக்கப்படுவது.